

Gümüşpala — Azat buzat.. Azat buzat, seçim günü bizi gözet!.

1962 DE

50 APARTMAN DAİRESİ

VE

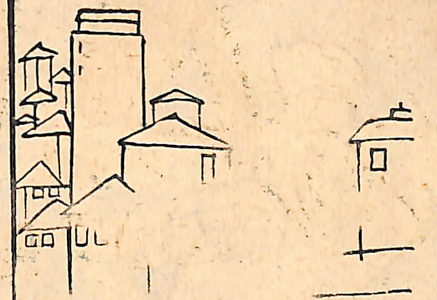
2.600.000

LİRALIK

KAMİYELERİ

YAPI ve KREDİ

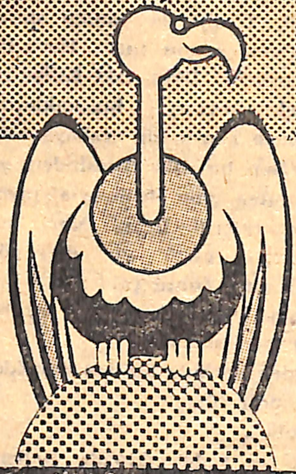
BANKASI

Reklâmcılık - 3706 - 143

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vî Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 2 — Sayı : 58
5 Eylül 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

SAYIN GÜMÜŞPALA'YA

Paşam,

Bütün yazacaklarım sizin bildiğiniz şeylerdir. Daha doğrusu, vicdanına ölü toprağı serpmemiş her vatandaşın bildiği şeyler... Ama vatan teknesi, öyle bir gaflet denizinde çalkalanmaya başladı ki, biz, dünyanın yuvarlak olduğunu yeni bulmuşcasına konuşmak zorundayız.

Paşam,

Siz politika hayatına nereden geldiniz?... Köy muhtarlığından mı?.. Değil!.. Kasaba arzuhalciliğinden mi?.. Değil!.. Parti esnaflığından mı?.. Değil!

Siz, politika hayatına, asker hayatının son basamağından, Genelkurmay başkanlığından geldiniz... Dilinizi, miting meydanlarının biley taşında sivriltmeden, yalan edebiyatiyle zağlamadan!

Büyük ve şerefli mesleğinizin son basamağına çıkmadan Erzurumdaydınız, sınır bölgesinde, Üçüncü Ordunun başında... Her asker, bastığı toprağa topuklarından mıhlıdır... Siz, şimdi bile politika meydanlarında dolaşan ayaklarınıza baksanız hâlâ o serhat topraklarını görürsünüz!

Silâh arkadaşınız İnönü'nün güzel bir sözünü hatırlıyorum:

«— Başkaları için istikbal olan şey, benim için mazidir!» demişti.

Kurtuluş Savaşının Garp Cephesi kumandanına, Lozan Baş murahhassına, Cumhuriyetin yıllar yılı Başbakanına, İkinci Dünya Harbinin kansız Cumhurbaşkanına pek yakışan bu güzel söz, çapı aynı büyüklükte olmasa bile sizin de ağzınıza pek güzel yakışabilir... Türk ordularının Genelkurmay Başkanlığından emekliye ayrılmış bir komutan için, gelecek günlerde hırs ile bakacak pek, ama pek az şey kalmıştır!

Şimdi, asker hayatınızın bu zengin mirasını, politika hayatında, alaturka bir mirasyedi hovardalığı ile yiyip bitirmeğe, kırk yıl üniforma içinde çarpmış kalbiniz nasıl razı oluyor paşam?..

Şu Türkiyenin haline bakınız: Neresinde birlik, neresinde bütünlük, neresinde sağ duyu, sağ düşünce var?..

İşte «en hakikî mürşit» imiz Üniversite: Hoca, dünkü talebesinin, talebe, dünkü hocasının koltuğuna yapışmış, gırtlak gırtlağa!

İşte partilerimiz: Beş tanesinden her birinin dilinde, öbür dördü yalancı, ikbalci, soyguncu, kışkırtıcı, cı, cı, cı!..

İşte koltuk değneğiyle ayağa kalkmıya, yürümeğe, ilerlemeye çabalayan sıska bacaklı ticaret ve sanayi hayatımız: İşçinin gözü işverenin kasasında, işverenin gözü işçinin kesesinde...

Sosyal hayatımız, aile hayatımız bunlardan farklı mı?.. Ne gezer!.. Çapulcu ahlâkı, Türk büyüklerini çamurdan çamura sürükler de ev büyüklerini itibar koltuğunda rahat bırakır mı?..

Dün, yaşlı komşusuna bile saygı gösteren çocuk, artık bu duyguyu kendi hayat lûgatından silmiştir!

Suçlu, kaç yılın gerisinde olursa olsun, kırk bin Türk köyü, bugün, okuma, yazma bilmeyen elli beş bin yobazın avucunda mı?.. İşte mesele!

Dünkü mujikten bugün feza pilotu çıktı!.. Biz, kar yağınca kaç köyümüze gidebiliyoruz?..

Türkiyenin felâket haritasını, kabataslak çizgilerle önünüze serdim paşam... Siz, bu harita içinde ömür boyu yaşamış bir büyük askersiniz... Siz söyleyiniz paşam, bu millet «su istemiyor, ışık istemiyor, yol istemiyor da yalnız, yalnız, yalnız af mı istiyor?..»

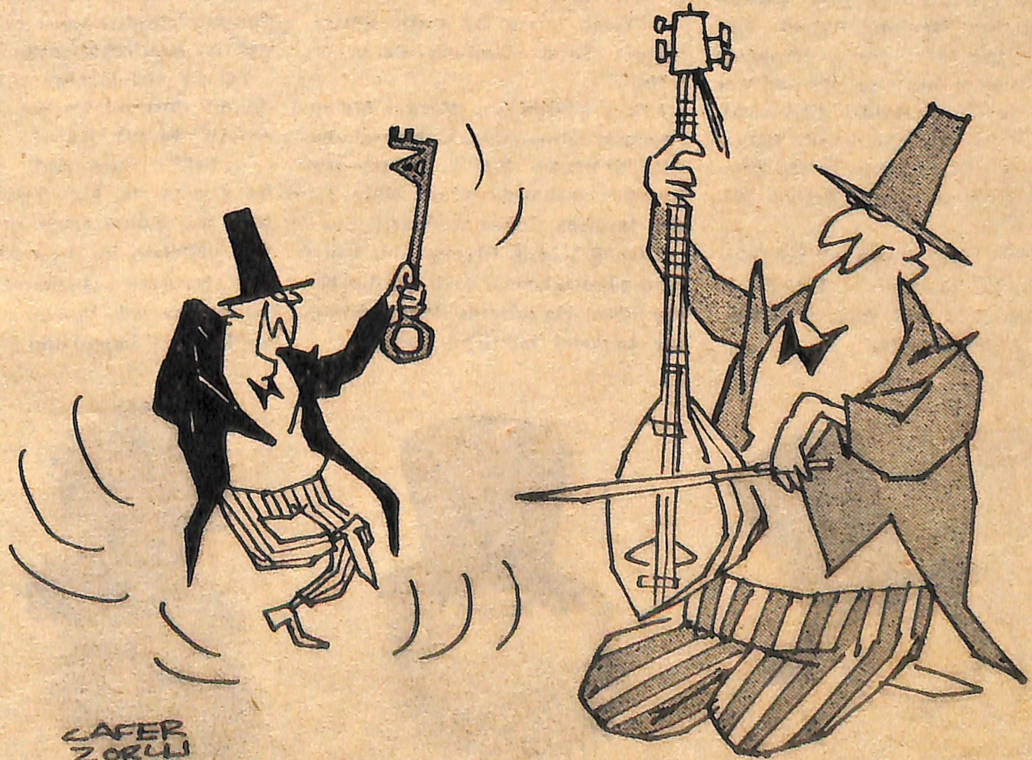
Gözlerimiz «yorganda değil, urganda ölmeği» özliyecek kadar mı döndü?..

Siz, bu azgınlar topluluğu başında mı adaletin kılıcını çekip yarınları fethe gidiyorsunuz?..

Sayın Gümüşpala, siz parti ocaklarında yetişmiş politika esnafı soyundan değilsiniz!..

Siz, Atatürk'ü, İnönü'yü, daha nice kahramanları yetiştirmiş, talim ile terbiyeyi birleştiren tek ocağımız, asker ocağındansınız... Sizin gözünüzdeki ışık, sizin yüreğinizdeki ateş de o kutsal ocaktan, o sönmez ocaktan alınmıştır... Bu altın meşaleyi, ne zaman, ne zaman, ne zaman çevrenizin kör karanlığına tutacaksınız paşam?.. Kıyamet koparken mi?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

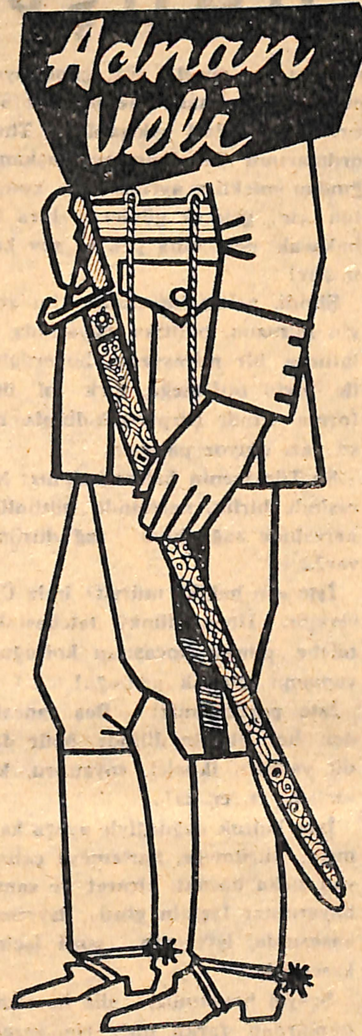
Politikacı — Anahtarı pendedur!... Anahtarı pendedur!...

A BDÜLHAMİD'in, gaddarlığı ile ün salmış bir hususî yaveri vardı: Fehim Paşa... Fesini yana yatırıp da bir kere İstiklâl caddesine çıktı mıydı, Beyoğlunun ne kadar kabadayısı, serserisi varsa, her biri kaçacak bir delik arardı. Bu şımarık yâveri mahsus, polis karakollarına girer, içerde ne kadar polis, komiser varsa hepsini sopadan geçirirdi.

Bir gün gene, Galatasaray Mekteb-i Sultanîsinin önündeki Galatasaray polis karakolunu teftişe çıkmıştı. Atların tepeliklerini şıngırdata şıngırdata Taksimden aşağıya doğru süzülen fayton, Galatasaray karakolunun önüne gelince durdu. Paşanın yaveri Yüzbaşı Feyzullah hemen arabadan atlayıp kupanın kapısını açtı. Fehim Paşanın arabasının kapıda durduğunu gören karakol mürettebatı, müthiş telâşlandı. Merkez memuru Taşnak Kâmil, ceketinin düğmelerini ilikliyerek dışarı koştu. Polisler karakolun holünde el pençe divan durarak sıralanmışlardı. Paşa fesini düzeltti, kendine çeki düzen verdi. Bir ayağını kupanın basamağına koydu. Öbür ayağını çekip yere basacağı sırada birdenbire sendeledi. Paşanın, sırma kemerine takılı kılıcı, araba kapısının arasına sıkışmıştı. Fakat Fehim Paşa yere basınca, kılıç da takıldığı yerden kurtuldu. Gelgelelim, üstü elmas işlemeli kılıcın kını enikonu eğrilmişti. Bu kılıç Sultan Abdülhamid'in Fehim Paşaya hediyesiydi. Manevî değeri kadar maddî değeri de büyüktü.

Fehim Paşa'nın yüzünü bir üzüntü dalgası kapladı. Kapıya çıkmış olan Merkez Memuru Taşnak Kâmil de hiç bir kusur olmadığı halde Paşanın hışmına uğrıyacağını kestirdiği için, korkudan titriyordu. Fehim Paşa sırma kemerinin halkasından çıkarttığı kılıcı evirip çevirip inceledikten sonra, Taşnak Kâmil'e uzattı:

— Bunu, dedi, yarın akşama kadar düzelttireceksiniz. Üzerindeki taşlardan bir teki düşerse, ölümlerden ölüm beğenin...

Merkez Memuru eğilerek kılıcı eline aldı. Kabzasının ve kınının üstündeki elmaslardan bir çoğu sallanıyordu. Kâmilin de dili tutulmuştu. Zorlukla:

— Emredersiniz efendimiz hazretleri... diyebildi.

— Yarın akşam bu saatte uğrıyacağım... Kılıcı düzelmiş olarak isterim...

İltifat kabilinden, Merkez Memurunun suratına elindeki kırbaçla hafifçe dokundu. Sonra bir şey söylemeden arabasına tekrar binip Tünel tarafına doğru uzaklaştı.

Taşnak Kâmil, fırtınayı bu kadar ucuz atlattıklarına seviniyordu. Koşar adımlarla odasına döndü. Komiser muavini Zühtü'yü çağırdı:

— Bana bak be Zühtü!.. Başımız bir derde girmeden şu vartayı da bir atlatabilseydik... Taşlarına bir zarar gelmeden bu kılıcı kim düzeltebilir acaba?...

— Valla bu bir kuyumcu işi bey abi... Tünel Başında bir tanıdık urum var, istersen ona bir yol göstereyim...

— Hadi bir göster de gel... Belki elinden gelir onun... Dikkat et haaaa, düzeltelim derken, elmasları düşürmesin...

— Peki abicim...

Zühtü, kılıcı güzelcene bir kâğıda sardı. Koltuğunun altına kıstırdığı gibi yola koyuldu. Tünel başındaki Kuyumcu İstelyo'nun kapısından içeriye girdi:

— Akşamın kalispera olsun müsü.

— Hoş gelmişsiniz efendim...

— Şu kılıca bir bak da, çaresi neyse söyleyiver bize... Paşanın kılıcıdır bu...

Kâğıdı açarak kılıcı, adama uzattı. İstelyo usta bunu eline alıp taşlarını uzun uzun inceledi. Sonra Zühtü'ye geri vererek:

— Düzelmez bu pasam!.. dedi.

— Aman ne diyorsun?.. Nasıl düzelmez?..

— Ne zaman ki düzeltmek için tâzik yapazak, o zaman taslar düsüyor...

— Yahu bunun masrafı ne ise vereceğiz helbet. Bir çaresini bul şunun...

— Hiç bir çare olamaz pasam.. Ben korkarim el sürmek... Ama bir kuyumcu vardir Tatavla'da, Osep derler namina... Belkim o yapacak bir iş...

Zühtü'nün bu işe canı sıkılmıştı. Eğer kılıç düzeltilemezse, Fehim Paşanın elinden neler çekeceklerini pek iyi kestirebiliyordu.

Tekrar Galatasaray karakoluna döndü, durumu Merkez Memuruna anlattı. Taşnak Kâmil:

— Peki öyleyse, dedi, yanına polis Ziya'yı da al... Tatavla'yı iyi bilir o... Bulun Osep dedikleri herifi, halletsin bu işi... Para mara diye asılmıya kalkarsa, paradan kaçtığımız yok dersin... Yeter ki şu belâdan kurtulalım...

dılar. Osep bu işin üstesinden gelecek olursa, onu fazlasıyla memnun edeceklerdi. Bekçi Nuri, onlara Osep'in evini şıp diye gösterdi. Kapıyı Zühtü çaldı:

— Osep Ustaaaa!.. Az bir şey bakar mısın buraya?..

İçeriden korkulu bir ses duyuldu:

— Kimdir o?...

— Polis...

İlkin ses seda çıkmadı. Neden sonra merdivenlerde bir terlik sesi duyuldu. Sırtında penbe bir gecelik, elinde gaz lâmbası, Osep usta kapıyı açtı:

— Buyursunlar beyim, hayırdır işallah...

— Hiç korkma Osep usta... Sana bir akıl danışmaya geldik. Şu kılıca hele bir bak bakalım...

Kâğıdı açıp kılıcı Osep'e uzattı. Osep, elindeki lâmbayı taşlığa bıraktıktan sonra titriyen ellerle kılıcı aldı. Eğilip lâmbanın ışığında evirdi, çevirdi:

— Ka ne için çarpılmıştır bu?.. Dedi..

Zühtü anlattı:

— Fehim Paşa'nın kılıcı bu.. Arabadan inerken kapının arasına sıkışmış. Sen bunu ne yapıp yapıp düzelteceksin...

Osep kılıcı eliyle bir kaç defa daha yokladı. Sonra Zühtü'ye geri verdi:

— Düzelmez bu...

— Aman, deme.. Nasıl düzelmez?

— Ka ne zaman ki bastıracaksın bu taraftan, bütün taşları üzerinden düşecektir hıp deyi...

— Düşürmeden düzeltmenin çaresi..

— Kaabil yoktur...

— Yahu, kaç para istersen namussuzum vereceğiz...

— Ka kuzum para meselesi sonra gelir... Paşamızın kılıcını düzeltmek şereftir bize...

— İyi ya işte, düzelt öyleyse...

— Çaresi yoktur.

Zühtü'nün gene boynu bükülmüştü. Kafasında hep, Fehim Paşaya ne cevap vereceklerini tasarlıyordu. Osep'e âdeta yalvarıyorlardı. Osep de bunun imkânsız olduğunu söylüyor, başka bir şey diyemiyordu. Zühnü ister istemez kılıcı tekrar kâğıda sardı. kuyumcuya eyvallah edip karakolun yolunu tuttular. Merkez Memuru, arka odada akşam yemeğini yiyordu, geldiklerini görünce heyecanla yerinden fırladı:

— Ne oldu Zühtü?

— Olmuyor abicim...

— Çaresi yok muymuş?..

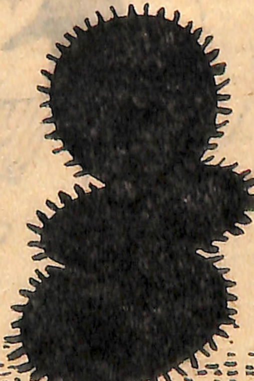
— Yokmuş... Taşlar dökülür diyorlar...

— Vay anasını be... Gördün mü bak, insanın başı, durup dururken nasıl belâya giriyor?

Yapılacak başka iş yoktu. Sabahı beklemek gerekiyordu. Gün ışıdıktan biraz sonra uyanan Merkez Memuru, Zühtüyü de uyandırdı:

Türkiye gitgide çölleşiyor!

— Kalk bakalım Kara oğlan.. Şöyle beraber çıkalım da bir de İstanbul tarafına uğrıyalım. Belki bir çaresini buluruz.

Çabucak giyinip, Hammalbaşı'ndaki Hacı'nın kahvesinde birer çay içtiler. Taşnak Kâmil, karakolunun her işini bırarkıp kılıcın derdine düşmüştü. Bu kılıç düzelmezse, başına gelecekleri çok iyi biliyordu. İlkin Beyoğlunda ne kadar kuyumcu varsa dolaştılar. Sonra Eminönü meydanına geçtiler. Her yerden hemen hemen ayni cevabı alıyorlardı:

— Düzelmez... Taşları dökülür..

Eminönündeki kuyumculardan Karamanlı Behlül efendi dedi ki:

— İstanbulun altını üstüne getirseniz, bu kılıcı düzeltecek tek adam bulamazsınız. Ancak size bir tavsiyede bulunayım. Kapalıçarşıya gidersiniz. Sakızcılar içindeki mahallebiciye sorarsınız. Kuyumcu Altıparmak Antranik'in dükkânı nerede dersiniz. Gösterirler. Antranik'e gidip durumu anlatırsınız. Yaparsa sırf o yapar. Ondan başkası yapamaz bu işi...

Taşnak Kâmil'in gözlerinin içinde bir ümit ışığı parladı. Nerede ise Karamanlı'nın ellerine sarılacaktı.

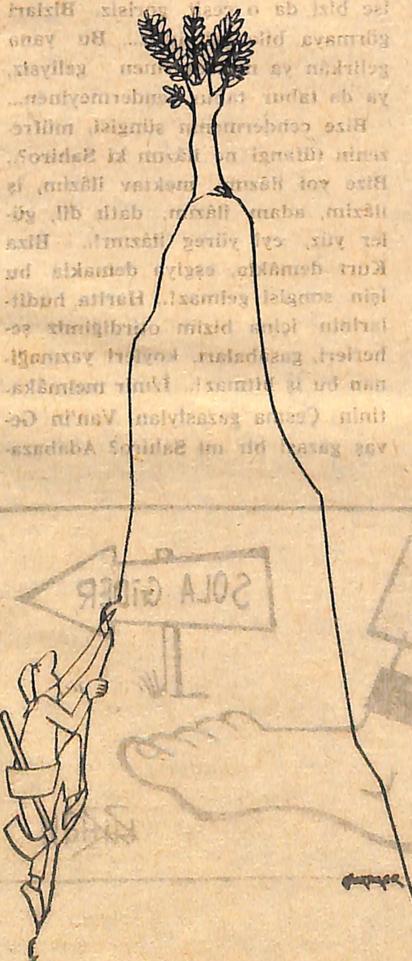
Zühtü ile ikisi Mahmutpaşa yokuşunu soluk soluğa çıktılar. Altıparmak Antranik'in dükkânını bulmak zor olmadı. İlkin kapıdan Taşnak Kâmil girdi:

— Selâmünaleyküm usta!.. dedi.

— Aleykümselâm. Hoş gelmişsinizdir..

— Ustacığım bizim bir zorumuz var.. Senin ocağına düştük. Bu kılıç Zaptiye nâzırı Fehim Paşanındır. Sen bunu düzeltebilir misin?

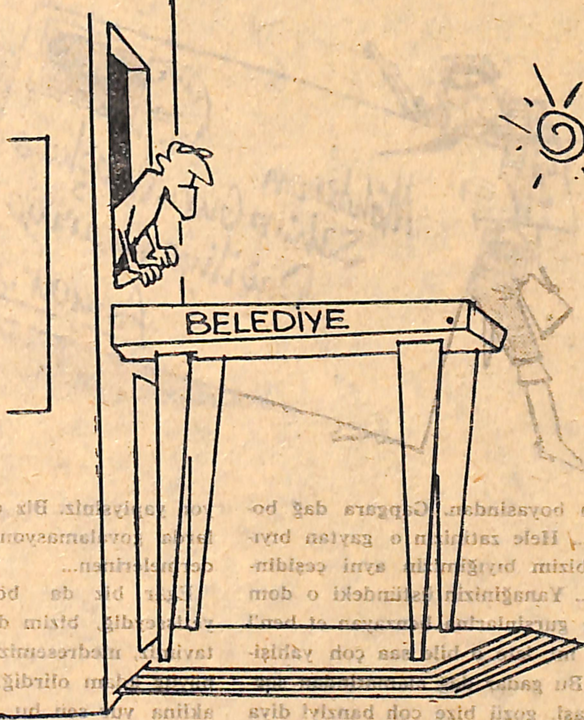
Antranik Usta, dizlerinin üstüne yaydığı önlüğü düzelttikten sonra,

YAZISIZ

Kahveciler Belediyeden zam istediler. (Gazeteler)

ZAFER ZORLU

— Zam biiir... Okkalı olsun!...

kılıcı eline aldı. Bir kaç defa evirip çevirdi:

— Düzeltirim, dedi.

Kâmil'e Zühtü birbirlerinin yüzüne baktılar. Kâmil, sevinçten Antranik'in boynuna sarılacaktı. Dudakları titriyerek:

— Haydi düzelt, dedi.

Antranik, oturduğu yerden ayağa kalktı. Dükkânın orta yerine geldi. Elindeki kılıcı şöyle bir ölçüp biçti. Hafifçe belini büktü. İki eliyle tuttuğu kılıcı, ilkin sağ taraftaki kaba etine, sonra sol kaba etine iki defa hızlıca vurdu. Kâmil'e uzattı: — Buyurun...

Polislerin ikisi de afallamıştı. Kılıcı eline aldı. Taşlarına teker teker baktı. Sonra bir gözünü kapatıp kılıcın düzelip düzelmediğini kontrol etti. Birdenbire kahkahalarla gülmiye başladı. Bu iş Zühtü'nün de pek hoşuna gitmişti. Onun da ağzı kulaklarına varıyordu.

Kâmil kılıcı iyice ölçüp biçtikten sonra:

— Vay anasını be, dedi. İstanbulda dolaşmadık kuyumcu bırakmadık. Baksana, meğer iki dakikalık işmiş... Eeee, ustacığım, söyle bakalım, borcumuz ne kadar?..

Antranik tekrar tezgâhın arkasına geçerken mırıldandı:

— Beş yüz sarı lira vereceksiniz, dedi.

Kâmil'in birdenbire gözleri büyüdü:

— Ne dedin?.. Beş yüz sarı lira mı?.. Şaşırdın mı sen yahu?.. Ne yaptın ki bu kadar para istiyorsun?.. Kılıcı iki defa kıçına vurmakla beş yüz sarı lira kazanılır mı?.. Sizde de hiç insaf kalmamış yani..

Antranik hiç cevap vermedi. Tekrar yerinden kalktı. Merkez Memurunun elinden, düzelmiş kılıcı aldı. Kaba etlerine iki defa daha vurdu. Eski çarpık haline getirdikten sonra Kâmil'e uzattı:

— Öyleyse buyurun kılıcınızı... İstediğiniz yerde daha ucuza yaptırın.

Kâmil'in yüzü sapsarı oldu:

— Bak şimdi şu itoğlu ite, dedi. Yaptığı işe bak. Ulan sende hiç utanma denen şey yok mu be?..

Antranik hiç oralı olmuyordu. Kâmil öfkeden deliye döndü:

— Ulan eşşoğlu. Bu kimin kılıcı biliyor musun?.. Namussuzum seni lokma lokma eder de, üstüne tarator koyup yeriz biz it... Düzelt şunu.

Antranik gene aldırış etmedi. Zühtü işi alttan almıya bakıyordu. Usulca Kâmil'in kulağına eğildi:

— Bana kalırsa bir şey verelim, abi, dedi.

— Verelim ama, baksana beş yüzden kapı açıyor imansız...

— İstersen ben Beyoğlunu şöyle bir dolaşayım. Ne toplarsam..

— Çabuk gelir misin?

— Gitmemle gelmem bir olur...

— Haydi çık, dükkânlara biraz sıkıca görün. Bizim işimiz değil, Fehim Paşa adamın anasını kafasından maşatlığa çakar dersin.

— Diyeceğimi biliyorum.

Zühtü ok gibi yerinden fırladı. Kâmil de ermeniyi dükkândan kaçırmamak için başında nöbet tuttu.

Beyoğlu Merkez memurluğunun tekmil maşrafları Caddei Kebir'deki gayri müslim esnaftan çıkardı zaten. Karakol biraz dara düştü mü, sağlı sollu iki kaldırıma memur salardı Taşnak Kâmil. Fakat Kapalıçarşı'nın ermenisi Nuh demiş peygamber dememişti.

Aradan epi vakit geçti. Antranik, iskemlede oturan Kâmil'le hiç ilgilenmiyor, kendi işinden baş kaldırmıyordu. Zühtü geciktikçe, Kâmil'in de öfkesi artıyordu. Ermeninin fütursuzluğuna çok içerliyordu. Ama bir punduna getirip onu da bir gün Beyoğlunda kafese düşüreceğini aklı kesiyordu..

Aradan çok zaman geçti. Bu süre içinde Kâmil'le Antranik hemen hemen hiç konuşmadılar. Neden sonra Zühtü, kan ter içinde dükkâna girdi. Elindeki gazeteye sarılı paketi Merkez Memuruna uzattı.

Kâmil usulca Zühtü'ye göz etti:

— Ne kadar?..

— Tamamdır abi..

— Beş yüz mü?

— Evet...

Kâmil, kendi işiyle uğraşan Antranik'e döndü:

— Gel bakalım buraya usta!.. dedi. Düzelt şu kılıcı..

Antranik yerinden kalktı:

— Beş yüzünüz hazırdır?

— İki yüz vereceğim sana.. Başka da lâf istemem...

— He idare etse, sizi kırarım?

— İki yüz elliye de olmadı mı?

— Beş yüzdür kuzum...

— Son dört yüz veriyorum.

— Sen beş yüzü say da efendilik ilen, şu kılıcı düzeltelim.

Kâmil'in ağzından bir küfür daha çıktı. «Ben sana gösteririm» gibilerden başını salladı. Sonra Zühtü'ye döndü:

— Say parayı.. dedi.

Zühtü tezgâhın üstüne onarlık diziler halinde beş yüz lirayı sıraladı. Antranik paraları alıp çekmeceye doldurduktan sonra geldi, kılıcı eline aldı, kıçının üstüne iki defa vurduktan sonra Kâmil'e uzattı:

— Buyurun, dedi.

Polislerin ikisi de öfkeliydi. Ama kılıcın düzeldiğini görünce ikisinin de yüzü güldü. Paket yapıp dükkândan çıkacakları sırada Antranik Kâmil'i kolundan tuttu:

— Beş yüz liranızı aldım deyi kusura bakmayasınız. Lâkin size beş yüz lira değerinde bir nasiyet vereyim de ödeşelim.

— Ne nasihatı verecekmişsin?

— Hah, söyliyeyim. Hayatta şu kaideyi bilesiniz ki, her kıç, kılıç doğrultmaz. Bunu bilinces daima siz kazanırsınız, Haydi şimdi güle güle...

Duydunuz mu sayın Osman Bölükbaşı'lar, sayın Ragıp Gümüşpala'lar!.. Antranik'in bu sözlerini duydunuz mu?..

Her kıç, kılıç doğrultmaz...

Adnan VELİ

Çoh möhderem gardaşim Sahiro!

Saa gardaşim dedüğüm içiln gusurlamaya bahmiyasin. Angaro malmakâtinde böyyük adamlar tez-tez gardaşliğ lafi ediyler. Ahalinin biribirini sevmasi için propuğanda yapisiniz ve gardaşliğ haftalari ilân ediysiniz. Bu sebaptan ilerüdür ki ben de zâtınıza gardaşim demişim.

Ey benüm yüreğumun can parçasi, filinta bıyığlı, hançer gaşli, dabanca bahışli, çoh sevgülü vâkil biraderim!.. Tatvan yolinda atlatmiş olduğin tehlâkeden dolayi sen gardaşima çoh çoh gâçmiş ossun demâkla söze başlayıp evvelâ üstümüze farz olan Tanrı selâmını ifa ettükten soğna hal ve hatirunu günbegün suval eylerüm...

Ey benüm vâkil afandi gardaşim, Dinima, imonıma, haddime, bahtıma, nomisima, nikohima ki anon seni laylâyigadir gecasi doğirmiş... Niyâ diya sorar isan sebebisi şudir: O gice egâr zatınızın içinde bulunduği gamyonat, bizim soygiançilarin pusu gurdiği yerden yorım sahat ögde gâçmamiş olaydi —Allaha âyan gula dalga— sen de biziminan beranbar dağa çihacağ idin.

Bizim tâlisi mi yoh, yohsa senin tâlisi mi yavar getti, orasini kestiremem... Soygunçi arhadaşlarim senin yerinde başgalarini görünca çoh mütâsir olmişlar... O gadar otobosu, gamyonu hap sanin şarafina soymişlar... Halbusuki bizim gurdiğimiz pilân o çeşit degildi.

Soygunçi arhadaşlarım ilk defa bir Dağiliya vâkili goreceklerdi. Zatınız da herhalda ilkdefa soygiançilarla baranbar bir dağ seyahatlaması yapacağidiniz.

Gardaşim,

Bizim yalanımiz dolanimiz yohhh!. Saa doğrisini diyam ki:

«— Eşgiyalar Dağiliya Vâkilini dağa galdirdilar!..»

Diya gazatalara havadisler çıhsin da zatınız ve bizim sayamizda gazata sahapları para gazanip arvatlarına fistan alsin diya bu pilanı düşünmadik!..

«Melmâkatta asayiş yohhh!» diyanlarin lafini isbatlamah için da bu işi goze almadıh!.. Dağa gaçirdıhtan soğna zatınızı rehin dutup İsmat Poşa'dan pangınot istamâk bizim şânımıza, şarafimiza heç yahişmaz!..

«Gaşinan göz, gerisi söz» dirlar. Zatinizin gaşı, gözü bizim torpağ-

larin boyasindan. Gapgara dağ boyasi... Hele zatinizin o gaytan bıyığı bizim bıyığimizin ayni çeşidinden... Yanağinizin üstündeki o dom dom gurşinlarina benzayan et ben'i yoh mi, işte o bile saa çoh yahlşiyi... Bu gadar dağ alâmatindan soğna gaşi, gozü bize çoh banziyi diya gosgoca Dağiliya Vâkilini dağa galdirip eline bir filinta, belina üç-beş bağ fişank verip biziminan soygunçiliğa mecbur etmâk, zatinizi da bizim gibi eşgiya yapmağ —Allah sani inandırsın ki— hatirimizdan, hayalimizdan bilâ gâçmamiştir!.. Hattâ, hattâ sen bizim maslâgimizi begânip eşgiyaliği Vâkillikten daha irahat bulup, bizlarinan dağda dolaşmağ istasaydin gina razılığ getirmazdiğ...

Bizim hagigi niyetimiz şuyidi: Saa datli bir istirahatlama, gozel bir dağ gâzintisi yaptirmağ istedük... Amma senin bu dağlarda içacak suyin, yiyacak ekmağin yoğimiş... Bizim da zatinizi görmağ gısmetimizde nohsan imiş...

★

Möhderem Sahiro Guruto Gardaşim,

Sen biz eşgiyalari, soygiançilari eyi tanirsin... Aynaya bahtiğın zamanlar gozün-gaşin şahatlığ ider ki sen de bizim gardaşimizsın!.. Ha Gırşahir, ha başgaşahir... Melmakât hap ayni melmakât!..

Yol yohh... Mektav yohhh... Pavrika yohhh... Para yoh, ekmâk yoh.. Ne iş görak?... Çoliği, çonciği nirada besliyâk?.. Ohur-yazarlığimiz yoh ki bir Partıya gayıtlama yapip mabüs olağ, zanator olağ.. Siz gardaşlarimizin zenaatı çoğ eyi maşallâ... Allâ daha eyi etsün işallâ... Partı guriysiniz, ray topliysiniz, Govalisyon yapiysiniz. Biz da ahan bu dağlarda govalamasyon yapırig cendermelerinen...

Egâr biz da böyük şeharlarda yetişseydiğ, bizim da yolimiz, mektavimiz, medresemiz olsaydi biz da böyüg adam olirdiğ.. Hele bi dafa aklina vur sen bu dağ döylerinde doğsaydin, biz da böyük şaharlarda doğsaydik ne olirdi?.. Açliğdan, parasizliğdan san de eşgiya olacağ idin. Belkim ben de ohuyup-yazip Dağiliya Vâkili olirdim. O zaman gazatalar: «Dağiliyo Vâkili Goçero, Hudit dağları eşgiyasi Sahiro'yu yahalamaya getti» diye fontugurafımı goyarlardi. Zatinizin da peşinde cendermeler dolaşirdi...

Ula gardaşim, Allâyi, piyğamberi savarisan doğri söylâ, bu müfrezeler biziminan niya uğraşiyi?..

Şehardaki yüsgek soygunçilara hököm geçirmiysiniz da hersinizi bizdan mi aliysiz?..

Biz zaten felek fukarasıyığ... Ekinimiz yohhh, tükânimiz yohhh, otobosumuz, tiranimiz, panpurimiz, hasansorumuz, amportumanumuz yoh. Doğru dürüst dilcemiz (Türkçemiz) bilâ yohhh!..

Saçimdan saçima ray toplamağ içün bizi adam yerine goyisiz... Böyük şeherlerde böyük sandığların üstüne çıhıp:

— Köylü başimizin tacidir!..
— Hagigi afandimiz köylüdür!..
— Biz köylünün hızmatçısıyığ!..
— Birinci vazifamız afandimiza, köylüya hızmat etmâktir!..

Diya notuhlar çekiysiz... Porupuğanda yapisiz... Partıcılığ oyuni oynisiz...

Afandilik bu mu lo?.. Bu çeşit afandiliğ nirada görülmüşdir?.. Affandilik buyusa bir zoman da siz afandi olin, bizim yerimize geçin, biz de sizlerin yerina geçâk da sizlara hizmat edâk!.. Zanator olağ, mabüs olağ, govalosyoncu olağ, sizin hızmatçınız olağ, siz de gelin bu dağlarda afandi olin!..

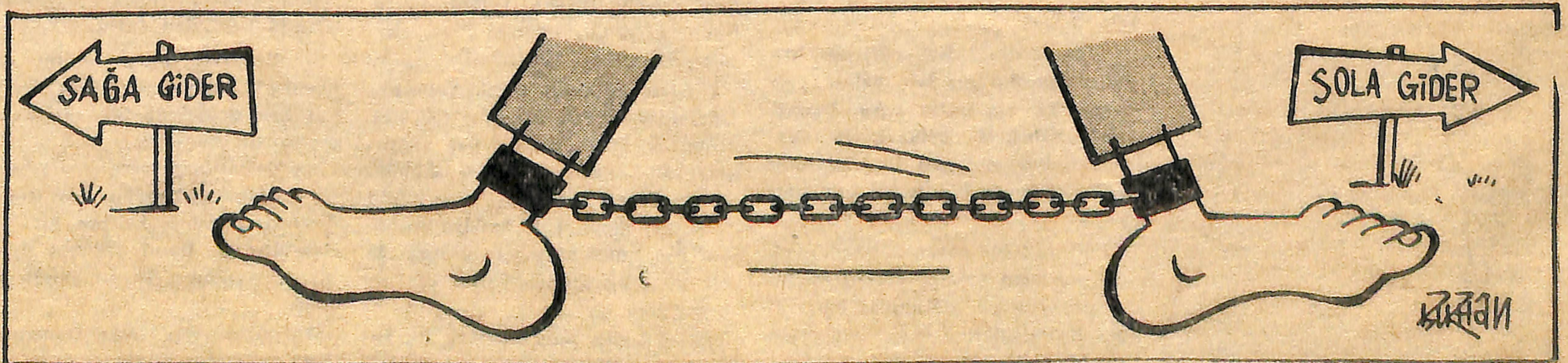
Lafin essahını sorar isan yalançi afandiliği bile biza çoğ goriysiz!.. Saçim bitip rayları toplayıp zanator, mabüs mazbatalamasını aldiniz mı artığ bizim afandiliğimiz da bitiyi... Yalangız afandiliğimiz dâgil, votandaşliğimizi bile bize çoğ goriysiz.. Kürt diysiz.. Arab diysiz.. Ağa, eşgiya, vâşi, mürtâci, soygunçi diysiz!.. Bu gadar ensafsızlığ olir mi lo?..

Biz votandoş dâgil miyik?.. Biz hökumata vargi vermez miyik?.. Biz esgerlik yapmazmiyik?.. Allâ gostermasin bi sefarberlig olsa malmakâtin en eyi silâğ dutan evlatlari biz dâgil miyik?..

Biz ahan bu çeşit cahal galmışsağ, vâşi olmuşsağ, dilimiz ahan bu mektuvdaki biçimda bulaniğ isa bundan biz mi utanağ?.. Bizim mi yüzümüz gızarsın Sahiro gardaşim?.. Gaççağçiliğ, soygunçiliğ, mürtâcilik, eşgiyacılığ, ağaliğ hap şarki Anadolida oliysa bunun sebebisini heç mi aklınizin, fikrinizin gantarına vurmadiniz?.. Biza bugöne gadar ne verdiiz ki bugün da bizden garşılığini istiysiz?..

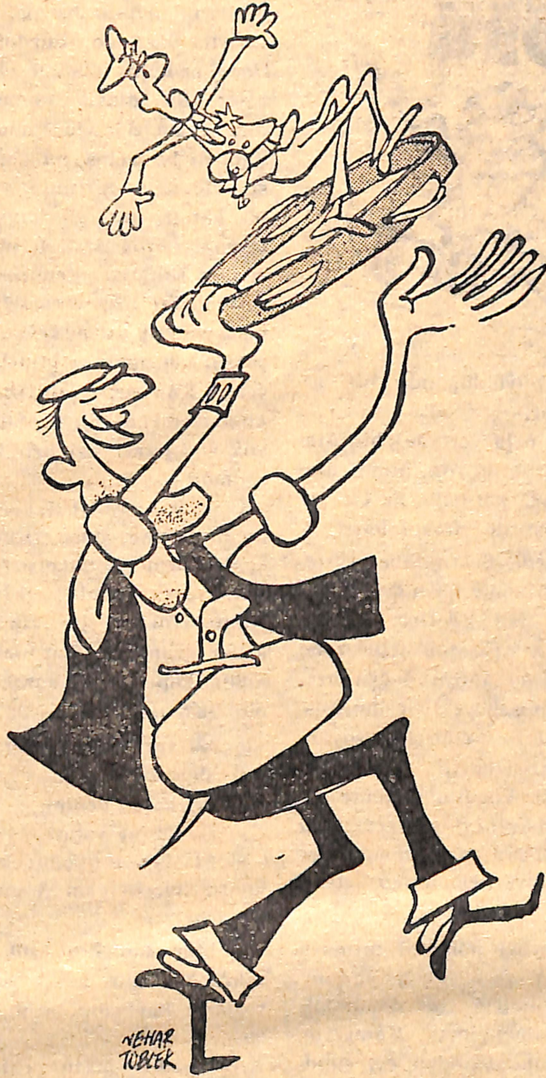
Biz size verdik, buğda, arpa, yağ, bal, pendir verdik.. Goyun verdik, davar verdik. Bu taraflarda ne yetişiyse happisinden gücümüz yettiği gadar virdik... Hattâ türkilerimizi, havalarimizi bilâ verdik. Tâ ıradyonlarına gadar sesimizi, nefasimizi ulaştirdığ... Siz biza bir alfaba bilâ virmadiniz?.. Asfaltindan, galdırimindan vazgeçtik bi kotö köy yolu bila vermadiniz?.. Ögey evlât ne ise bizi da o çeşit gorisiz. Bizlari görmaya bile gelmiysiz... Bu yana gelirkân ya müfrezeyinen geliysiz, ya da tabur tabur cendermeyinen...

Bize cendermenin süngisi, müfrezenin tüfangi ne ilâzım ki Sahiro?.. Bize yol ilâzım, mektav ilâzim, iş ilâzim, adam ilâzım, datlı dil, güler yüz, eyi yüreg ilâzım!.. Biza Kurt demâkla, eşgiya demakla bu işin songisi gelmaz!.. Harita hudıtlarinin içina bizim otirdiğimiz şeherleri, gasabaları, koyleri yazmağinan bu iş bitmaz!.. İzmir melmâkatinin Çeşma gazasiylan Van'in Gevaş gazasi bir mi Sahiro? Adabaza-

Yerinde say!

Karakollar kalkacak... (Gazeteler)

Semt kabadayısı — Yürü yavrum yürü!...

rı da viloyat, Hakkâri da viloyat!.. Birinin şerafati, öbirinin günahisi ne olaki?..

Saa yazacağim çoğ şey var Sahiro. Egâr Tatvan yolinda benim adamlarim zatınızın bindıği gamyonete yetişseler ve seni yahalasalardı bu yazacağlarimi dağdaki mağarada diyacaktim!.. Amma gısmet olmadi!.. Pusi gurduğimiz yerden yarım sahat erkân geçtin ve birkaç günnüğüne bize misafir olmağdan gurtuldun...

Angaraya dönerikân Malatiyaya uğradiğini habar aldim. Acela tabdiligıyafet eylayip peşindan goştim. Malatiya Bez Pavrukasinin bahçasında zatınızın şerafina tartip edilân ziyafatta saa yetiştim. Yetiştim ama tabdiligıyafat oldiğim içün sen benim Goçero oldiğimi annamadin, ben de etrafinizi çevüren partıcılardan, hökümat adamlarindan bi fırsandını bulip sen gardaşima bi çift laf diyamedim... Cızğılı bi albisa geymiş idin.. Çoh gozel arakı içiydin... Keyfin yerindaydi ama gafanin içinda bizim hayalımız var miyidi, yoh miyidi bilmem. İnşallâ biz gardaşlarini unutmazsin.

Derdim çoğ oldiğindan dolayi lafi da çoğ uzattim. Fırsandini bulursam bi sefer daha yazarim. Sen da fırsandini bulursan bizden yana bi daha gelirsün.

Şimdiya gadar gazatalarin yahalandiğini ilân eyledikLâri kimselerin heç biri eşgiya dâgildir. İsmet Poşanın emrinden gorhanlar nirada bi kötü hırsiz, âdi dolandirici varise onnarı yahalayip «Eşgiya yahaladığ!..» diye bar bar bağıriyler!.. Senin yaptiğin seyahatlama sirasinda da heç bi eşgiya yahalanmiş dâgildir... Bu sebeptan yana gendi gendinize tasalli olmayin... Hapimiz çoğ şükkür hanüz bu dağlarin hükümranıyığ!.. Bu sözümü İsmet Poşaya da aha bu şakilda söylayasın!.. Notuğnan, bayanatinan, seyahatinan, müfrezayinan bu melmâkatin perişanliği gitmaz!.. Bu mektuvimi yengi baştan tekrarlama edesiz, ona gore de düşünasiz!..

Kâğıtta yer galmadiği için burada sözlerime bir kördüğüm vurip mektuvima son veriyim. Başta İsmet Poşa olmağ üzere Azizoğli Yusufa, Olican Ekrama, Fayzioğli Durana, mabüslara, zanatorlara, bütün din gardaşlarima çoh çoh selam eder, böyüklerin ellerinden güççüklarin gozlerinden öparim.

Eşgiyalar Eşgiyası
Möhderem Gardaşin
GOÇERO tarafından

Şemsi Belli

Askerlere Göre AŞK

Efendim?. Aşk mı dediniz?.. Lütfen esas vaziyete geçin de ondan sonra sorun!.. Kıpırda- daha içeri alın!... Tamam!... mak yok!... Göğsünüzü biraz Şimdi dinleyin:

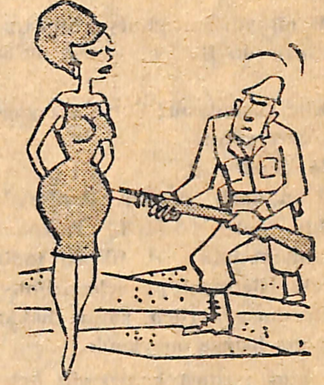
Aşk, galibi, mağlûbu belli olmayan bir savaştır... Bu savaşı kazanmak için sayısız meydan ve divan muharebeleri yapılır. Meydanın geniş, divanın kauçuk yataklı olması stratejik bakımdan önemlidir.

Harp stratejisine vâkıf olmayan bir erkek, bu savaşı başladığı anda kaybeder. Ne zaman taarruza geçileceğini, ne zaman savunma hattına çekilmek gerektiğini çok iyi hesaplamak lâzımdır.

Her şeyden evvel durum muhakemesi şarttır!... Her kadın, arazisi dalgalı bir ülkenin muharip kuvvetleri kadar incelemeye değer... Önce canlı hedefler tesbit edilir. Bir numaralı canlı hedef kalbdir. Fakat şunu unutmamak lâzımdır ki canlı hedefin ele geçirilmesi bütün ülkenin zaptedilmesi demek değildir. Parmak uçları, fermuar zinciri, jartiyer gibi cansız hedeflerin silâhtan tecrit edilebilmesi için baş parmak bölüğüne mensup bir avcı kolu keşif yapar. Daha sonra ülkenin dış hudutları ve ileri karakollar muhasara edilir. Ülkesini mukavemetsiz teslim etmek her muharibin gururuna dokunduğu için «Manikürlü Tırnaklar Taburu» karşı hücuma geçebilir. Ustaca yapılacak bir «Çevirme Hareketi», bu süngü hücumunu kansız püskürtünce, hemen «Dudak Bombardumanı» na başlamak lâzımdır.

Aşk savaşında «Silâhlı Kuvvetler» umumiyetle kadınlardır. Onu silâhtan tecrit etmenin tek çâresi, bütün kurşunlarına hedef olmak fakat yaralanmamaktır.

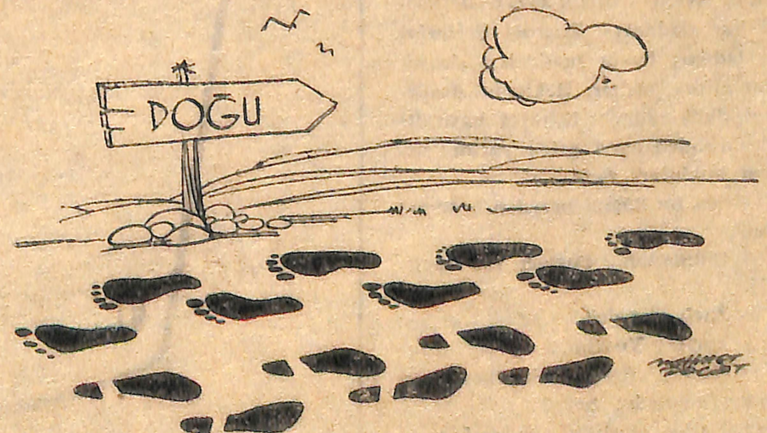
Bâzı kadınlar aşk savaşında ülkelerini mukavemetsiz teslim etmekten ve teslim bay-

rağını çektikleri ândan itibaren savaş bitiminin birkaç parelik top atışıyla ilân edilmesinden hoşlanırlar. Mukavemetsiz teslim alınan böylesine bir ülkenin kısa zamanda yeniden bağımsızlığa kayması, ya da bir başka kuvvetin idaresine geçmesi her zaman mümkündür.

Aşkın bir savaş olduğunu söylemiştim. Cemiyet kanunları muayyen bir yaştan sonra bu savaşın kuvvetlerine «Ateş Keees!» kumandası verse de tabiat ve ruh kanunlarının himayesinde siperden çekilmiyen silâhlı kuvvetlerin sayısı pek çoktur. Onların silâhları artık boş olsa bile «Mühimmat Deposu» nun boşaldığını çok zaman bilen olmaz ve savaş öylece devam eder...

Yazan :
Zafer PİYADE

Gidiş — Geliş

SON KURŞUN

Burhan Esen

CEBİMDE gece okulu diploması, elimde dilekçe, ayağımda tamir edile edile Beyazıt meydanına dönmüş yamalı papuçlarımla, memuriyet arıyorum.

— Kadro dolu, diyorlardı...

— Boyun kaç? Diye soruyorlardı.

— 1,90 deyince, ellerini oğuşturuyorlardı:

— Geçen yıl, ayni uzunlukta bir adamımız zimmetine para geçirdiğinden uzun boylu memur almamaya karar verdik. Prensip kararıdır, bozulmaz.

Tahta kurusu işletmesine 3 yıldır gidip geliyordum. İlk yıl:

— Yaşın kaç? dediler.

— 35.

— 36 olsaydı şartnameye tıpa tıpti, diyorlardı. Bir yıl sonra uğradım:

— Kaç yaşındasın? Sorusuna göğsümü gere gere:

— 36 dedim.

— Tren kaçtı, dediler. 35 olsaydı olacaktı. Statü değişti. Personel talimatnamesinin B. fıkrası tadil edilerek, işletmenin gençleştirilmesi konusunsa verilen karar, hakkı huzur meclisince onaylandı..

Bir gün postacı kapıyı yüz kere vurdu. Elinde kocaman bir zarf vardı. Leylek vakfiyesi genel müdürlüğünden geliyordu. Sayın bayan Nuran Aylak... diye başlıyan yazıda daktiloluk için yaptığım müracaatın kabul edildiği bildiriliyor, «Hemen görevinize başlayınız» deniliyordu. Göreve başlamak ne demek, evvel Allah ötesine bile geçerdim. Adımın başındaki «Bayan kelimesi kafamı biraz kurcalamıştı. Ancak, daktilo kadrosunun boşluğu sebebiyle, makinenin başına gece bekçisi geçmiş olabilirdi. Adımlarımı üçüncü vitese takarak daireye ulaştım:

— Emirleriniz, dedim. 25 kuruşluk tramvay harcırahının verilmesini bile beklemeden görevime geldim. Gözlüklü, şişman biri:

— Çeşmeleri tamire mi geldin? dedi.

— Ne çeşmesi be... daktiloyum ben...

Beriki başını kaldırmadan:

— Hangi marka daktilosun bakim. Remington mu? İdeal mi?

Kâğıdı burnuna dayadım. Yan tarafta al bir kazak örmekte olan bayan bir memur, kâğıdı elimden kaptı. Gelen - Giden evrak defterini kurcaladılar. Zimmet defterini yokladılar. Posta maddeleri dosyasını altüst ettiler. Bekleme dosyasını didiklediler. Nihayet hasıraltı klasöründen bana gelen yazının aynını buldular. Şef:

— Sen bu kâğıdı nereden buldun? Dedi.

— Bulmadım... Postacı eve getirdi!

— Zarfı nerede?

— Zarf?.. Yırttım...

— Neee?.. Resmî bir evrakı ortadan kaldırdın ha?

— Evrak elinizde mazruf meydanda iken zarfını ne edeceksiniz?.

— Bu evrak sana ait değil. Biz, bu iş teklifini, bayan Nuran Aylak'a yapmışız... Sen ne diye gelmiş kazık gibi tepemize dikiliyorsun?

— Nuran benim... Babamın kız evlâdı olmadığından, heveslerini almak için beşinci oğluna kadın ismi koymuş!

Şef, bir türlü tutuşmayan sobaya masanın üzerinde yığılı pullu, fotoğraflı evraklardan bir tomar alarak deliğinden içeriye soktu:

— Ben bu odaya erkek daktilo sokmam. Bir defa öyle bir halt karıştırdım adam odun gibi parmaklariyle makinenin kırılmadık tuşunu bırakmadı!

Bulduğum işin kapıları kapanıyordu:

— Doğru söylüyorsun âmir bey, Biz erkekler daktilonun tuşunu, bayan daktilolar da zatıâlinizin kuluncunu kırarlar. Diye bağırıp, oradan savuştum.

Bir gün eski bir dosta rasgeldim:

— Memuriyet bekleyip duracağına, bekçi ol da, rahat rahat ayazlı gecelerin sonundaki ay başını bekle, dedi. Emniyete başvurdum. Hemen elbiseleri verip, belime bir de havan topu büyüklüğünde bir tabanca taktılar.

Kasabanın orta yerinde bir Atatürk heykeli vardı. Ata, atının üzerinde duruyor, parmağı ile bir yeri işaret ediyordu. Bekçi başı:

— Ulan, dedi. Sakın löbet yerinde uyuyayım, dime. Senden önceki hırbo, bi ara gaflete dalmış, uyuya kalmış. Gözünü açıncaz ne görsün, Atanın camiye doğru uzanan eli, mapusaneye çevrilmemiş mi? Hemencecik elbiseleri soyundu, demirbaşına gayıtlı melzemesini teslim itti. Löbette uyudum diye, bana mapusaneyi gösterdi. Ben dövlet gapısından su bilem içemem gayri, diye bekçilikten istifra etti, dedi.

Geceleri heykel nöbetini tutmaya başladım. Bir gece, çok yorgundum. O gün âmirin bir dönümlük tarlasını çapalamıştım. Komserin hanımı hastalandığından evi süpürüp, devşirmiş, yemeği de maltıza vurmuştum. Polis koğuşundaki yatakların yüzünü yıkayıp, yünlerini diftmiştim. Bu yorgunlukla, bir ara dalmışım. Bir at kişnemesiyle gözlerimi açtım. Ne göreyim, Atatürk'ün üzerinde durduğu at yok. Önce asıldım düdüğe. Karakolda bize: «Bir düdük on polise bedeldir. Aman düdüğü ihmal etmeyin. Şüpheli bir şahıs mı gördünüz, basın düdüğü. Sırtında yük taşıyan bir karaltı mı gördünüz: Düdüğü fayrap... Ayak sesleri mi duyuyorsunuz: Düdük...» demişlerdi.

Düdüğün para etmediği yerde, tabancaya baş vurulacaktı. Dizden aşağısını vurmak serbestti. Bize ders veren Komser, zabıtanın hedefi kunduradır, derdi. Kurşun çoraptan yukarı işlerse, sizi ben bile kurtaramam!..

Üçüncü mermiyi de havaya salladığım zaman, önce itfaiye, sonra cankurtaran ambulansı heykelin yanında park yaptılar. Bizden gelen yoktu. Havaya ata ata karakola kadar gelmişim. Son mermiyi karakolun kapısında yakarak, içeri daldım. Komser:

— Ne var? Ne oluyor? Basıldık mı? diye bağırdı...

— At, kaçtı, dedim.

— Hangi at yahu?..

— Atatürk heykelindeki at kaçtı, komserim. Bereket Ata'nın kendisi duruyor!

— Ulan *sahici* at mı bu, kaçacak?.. Ne oldu, yoksa *gericiler* balyozlarla heykelin başına mı geçtiler?

Ardımızdan gelen ekip, durumu komsere anlattı. At ta yerindeydi, Ata da!

Elbiseleri, postalları, belimdeki iri tabancayı teslim aldılar. Komser:

— Mermileri de uçlan bakalım, dedi.

— Mermileri havaya attım, dedim. Silâh sesini duymadınız mı? Komser fişekliği ters çevirdi. Verdikleri 5 mermi de olduğu gibi duruyordu...

— Eyyy, komserim dedim, benim attıklarım neydi ki?

— Palavra!

— Ya kaçan at?

— Kaçan at değil, senin aklın.

Ben kafamı karpuz alıcılarının yaptığı gibi avuçlarımın içinde sıkarken, ekip polisi komsere anlatıyordu:

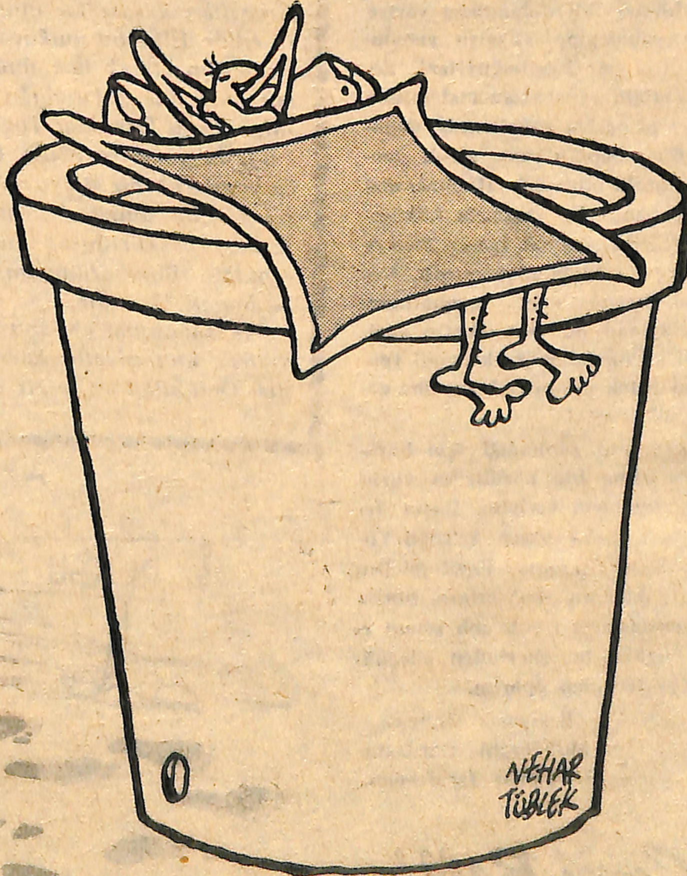
— Noktaya vardım. Senin budala heykelin kaidesine çömelmiş horul horul uyuyor. Dürtekledik, uyanmıyor Un çuvalı gibi silkeliyoruz, bana mısın demiyor. Biz sarsakladıkça: «At kaçtı» diye mırıldanıyor. Baktık uyanacağı yok, suratını okşamaya başladık. Her vuruşta:

— Kaldı dööööört...

— Kaldı üüüüüüç.. ikiiiii.. biiiir... diye sayıklıyor. Bekçibaşı dayanamadı, kıçına bir tekme salladı. O zaman:

— Mermi bittiiii... diye bağırdı.

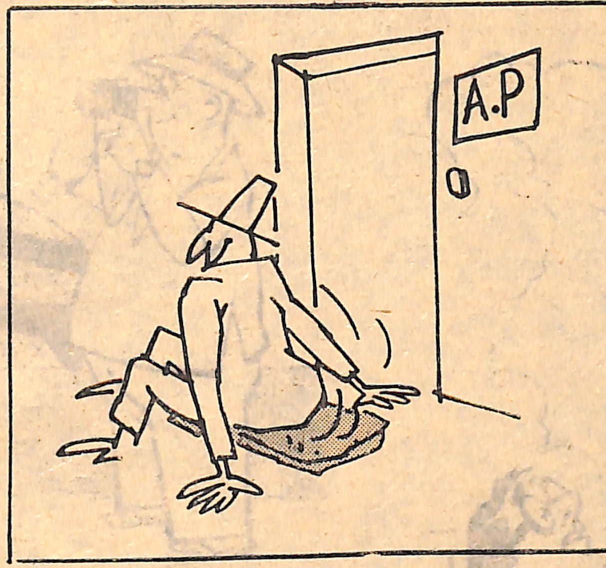
Belediye, istimlâk borçlarını arsa ile ödeyecek. (Gazeteler)

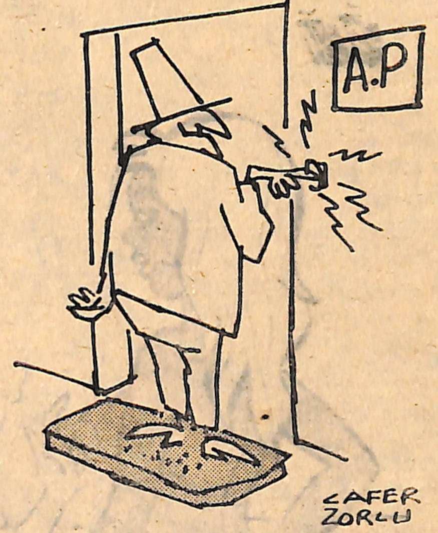

YAZISIZ

Gümüşpala: «Temiz D. P. liler A. P. ye girebilir.» dedi.

Politikacının temizi!

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 4000 metre uzun dalgadan Ankara, 0004 metre kısa dalgadan İstanbul Radyosu!..

Aziz okuyucular, sevgili dinleyiciler!.. Programımıza hoş geldiniz!..

Bu haftaki programımıza Y.T.P. nin en güzel seslerinden seçilmiş bir koro ile başlıyoruz. Koalisyonun iki numaralı ortaklarından olan Y.T.P. liler, Başbakan Yardımcısı Turhan Feyzioğlu'nun istifasını dileyen bir halk türküsü ile bugünkü programı açıyorlar:

Turhan, senin ne belâlı başın var,
Yârenin var, yoldaşın var, eşin var.
Makamına göre körpe yaşın var!
Çekil Turhan çekil, diller karışık,
Hedef ayni hedef, yollar karışık!

Çekilmezsen elek elek süzerler,
Paşa ile ülfetini bozarlar,
Sana döndü şimdi bütün nazarlar:
Çekil Turhan çekil, git de yine gel
En sondan en başa ine ine gel!..

Programın birinci kısmını dolduran Y.T.P. korosundan sonra A.P. ses yıldızlarından eski Adana Valisi, eski müfrit, yeni mutedil, genç ses yıldızı Turhan Kapanlı huzurunuzda:

Çıksam şu partinin yücelerine,
Eş olsam siyaset ecelerine,
İmrenir dururum nicelerine,
Yaylan gönül yaylan, harman zamanı!

Aziz dinleyiciler, sevgili okuyucular!... Stüdyomuzun sevimli misafirlerinden İmar ve İskân Bakanı Fahrettin Kerim Gökay yeniden huzurunuzda:

Ben partimize geldiğim akşam neler olmaz,
Alkışlar uçar, sözlerim asla heder olmaz,
İsmet paşamızdan yüce millî peder olmaz!
Ben partimize geldiğim akşam neler olmaz...

Şimdi de Eminsucu'lardan hazırlanmış çok sesli bir kurmaylar korosu, Temelli Senatörlere adadıkları bir uzun hava takdim edecekler:

Kendimizi adamışız dediler,
Teker teker başımızı yediler,
Tekrar dönmemizi istemediler,
Onlar genişlikte, biz darda kaldık!

Apoletler sırma sırma dürüldü,
Hesabımız birkaç ayda görüldü,
Genç yaşında tezkeremiz verildi,
Sefere hazırdık, hazar'da kaldık,
En sonunda böyle kenarda kaldık!

Bu haftaki programımızın son solisti bir bayan sanatçı... Sevimli «Af türküleri» okuyucusu Muallâ Akarca karşınızda: (Şarkı Gümüşpala'ya adanmıştır)

Menekşe gözlerimin hiç günahı yok,
Eğer günah varsa sende günah çok!
Ya-lan-cı-sının,
Ya-lan-cı-sının...
Kalbimi aldın ansızın!..

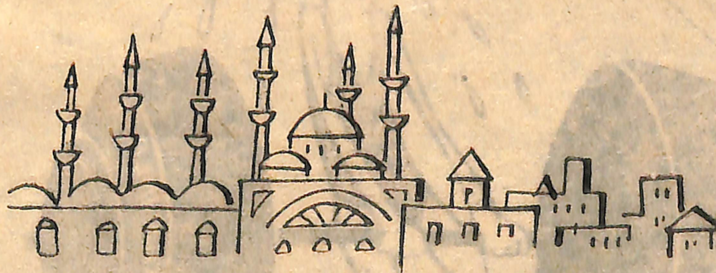
Hani nerde verdiğin söz?
Af içerde yanan bir köz!
Yaralarım oldu göz göz...
Ya-lan-cı-sının,
Ya-lan-cı-sının...
Kalbimi aldın ansızın!..

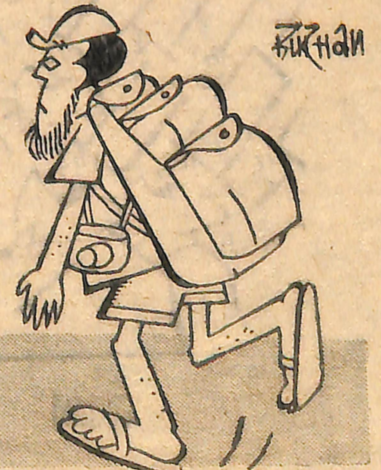
Gelecek hafta tekrar buluşmak üzere hoşça kalın, aziz dinleyiciler!..

Bu yıl, yurd içinden ve yurd dışından İstanbula gelenler çoğaldı. (Gazeteler)

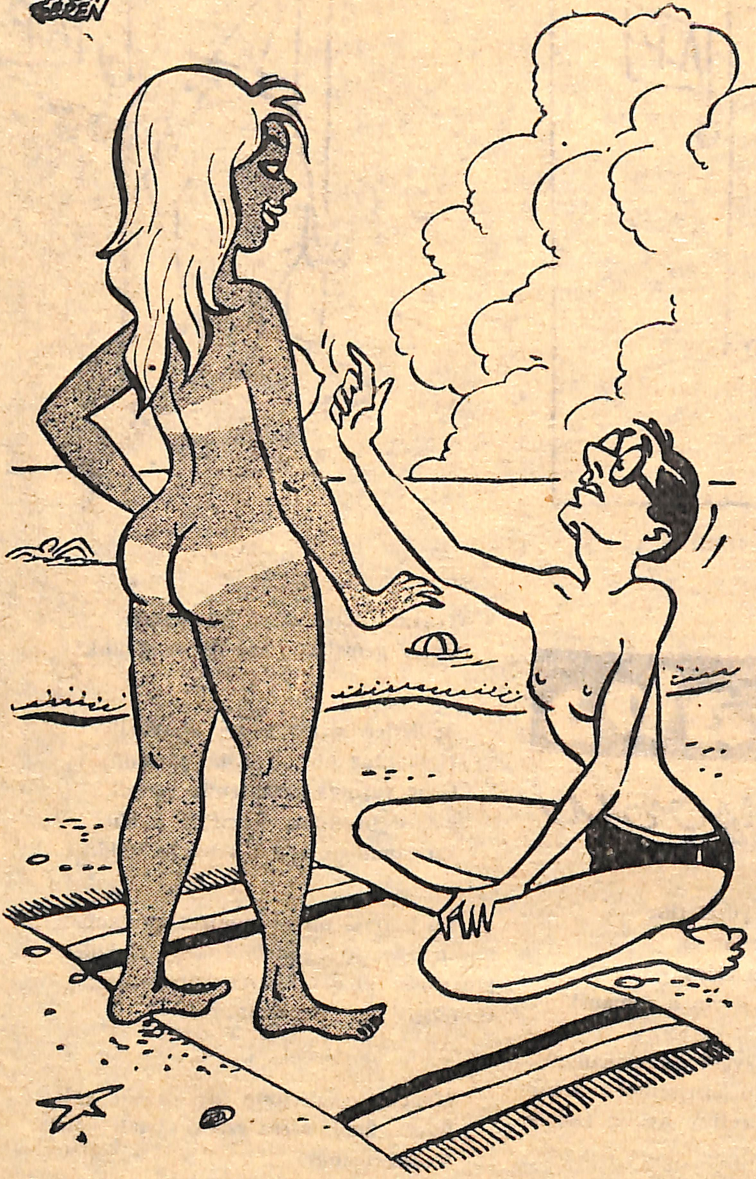

İç turizm

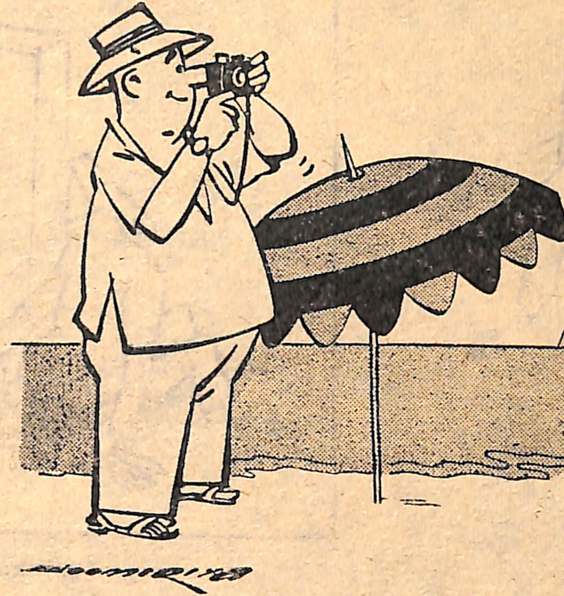

Dış turizm!

— Aaa... Sen çıplaksın...
— Kimse anlamaz şekerim; yanmamış yerlerimi mayo sanırlar!

— Dur ayol so

Sosyete: 1

Sosyete sıkılıyor... Kolay kazanılmış paranın sıkıntısı dayanılır şey değil!

Ne yapsın sosyete?.. Dior'un tuvaleti, Fath'ın robu, ateş babası ruj, şehvet rüzgârı koku onun bıktığı şeyler!

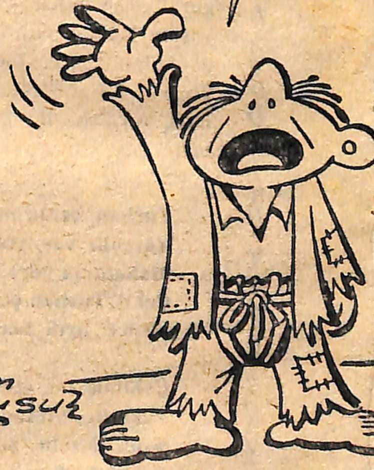
Viski, elini yıkadığı terkos suyundan bol... Kumar, heyecan vermiyor...

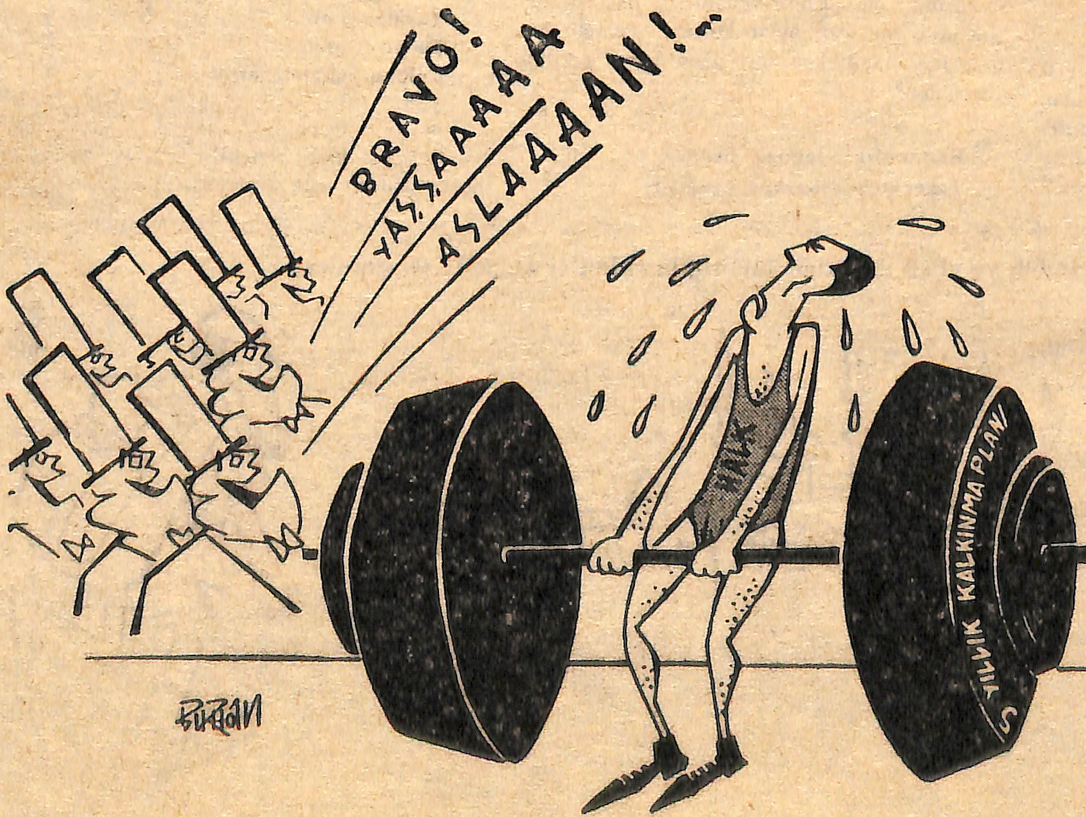
Yiyor... Ama içinde bir şey aç!

Yaşıyor... Ama içinde bir şey ölü!

Gece yarısı, saat 13, saat 14, saat 15... Herkes uykuda, sosyete uyanık!

Geçen gece, bunlardan bir şı-

YAZISIZ!

Satıver gitsin!

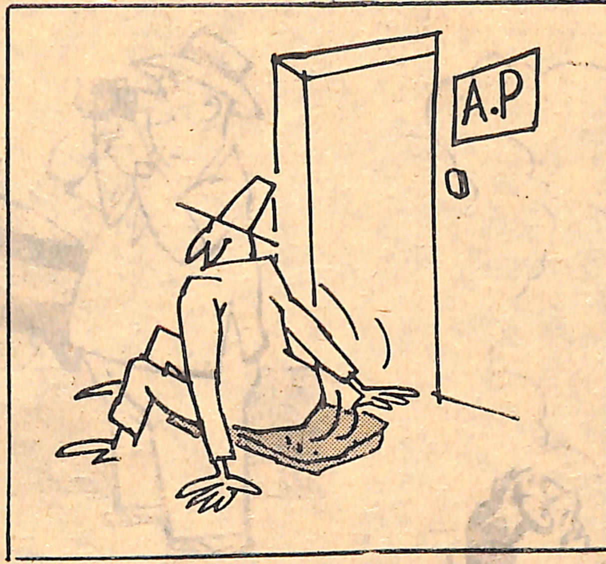

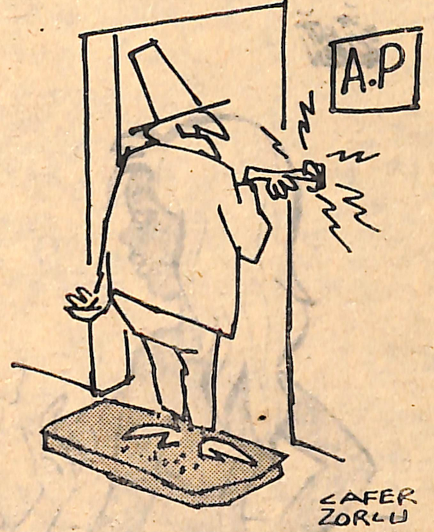
Âlemin kaygusu sana mı kaldı?
Bırak, anasını satıver gitsin!
Gözlerin bir meçhul âleme daldı,
Üzülme, yan gel de yatıver gitsin!

Hoş geçin şu özel sermaye ile,
Sen de kalkın resmi himaye ile!
Kim ne derse desin kinaye ile,
Kulak arkasına atıver gitsin!

Gümüşpala: «Temiz D. P. liler A. P. ye girebilir.» dedi.

Politikacının temizi!

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 4000 metre uzun dalgadan Ankara, 0004 metre kısa dalgadan İstanbul Radyosu!..

Aziz okuyucular, sevgili dinleyiciler!.. Programımıza hoş geldiniz!..

Bu haftaki programımıza Y.T.P. nin en güzel seslerinden seçilmiş bir koro ile başlıyoruz. Koalisyonun iki numaralı ortaklarından olan Y.T.P. liler, Başbakan Yardımcısı Turhan Feyzioğlu'nun istifasını dileyen bir halk türküsü ile bugünkü programı açıyorlar:

Turhan, senin ne belâlı başın var,
Yârenin var, yoldaşın var, eşin var.
Makamına göre körpe yaşın var!
Çekil Turhan çekil, diller karışık,
Hedef ayni hedef, yollar karışık!

Çekilmezsen elek elek süzerler,
Paşa ile ülfetini bozarlar,
Sana döndü şimdi bütün nazarlar:
Çekil Turhan çekil, git de yine gel
En sondan en başa ine ine gel!..

Programın birinci kısmını dolduran Y.T. P. korosundan sonra A.P. ses yıldızlarından eski Adana Valisi, eski müfrit, yeni mutedil, genç ses yıldızı Turhan Kapanlı huzurunuzda:

Çıksam şu partinin yücelerine,
Eş olsam siyaset ecelerine,
İmrenir dururum nicelerine,
Yaylan gönül yaylan, harman zamanı!

Aziz dinleyiciler, sevgili okuyucular!... Stüdyomuzun sevimli misafirlerinden İmar ve İskân Bakanı Fahrettin Kerim Gökay yeniden huzurunuzda:

Ben partimize geldiğim akşam neler olmaz,
Alkışlar uçar, sözlerim asla heder olmaz,
İsmet paşamızdan yüce millî peder olmaz!
Ben partimize geldiğim akşam neler olmaz...

Şimdi de Eminsucu'lardan hazırlanmış çok sesli bir kurmaylar korosu, Temelli Senatörlere adadıkları bir uzun hava takdim edecekler:

Kendimizi adamışız dediler,
Teker teker başımızı yediler,
Tekrar dönmemizi istemediler,
Onlar genişlikte, biz darda kaldık!

Apoletler sırma sırma dürüldü,
Hesabımız birkaç ayda görüldü,
Genç yaşında tezkeremiz verildi,
Sefere hazırdık, hazar'da kaldık,
En sonunda böyle kenarda kaldık!

Bu haftaki programımızın son solisti bir bayan sanatçı... Sevimli «Af türküleri» okuyucusu Muallâ Akarca karşımızda: (Şarkı Gümüşpala'ya adanmıştır)

Menekşe gözlerimin hiç günahı yok,
Eğer günah varsa sende günah çok!
Ya-lan-cı-sının,
Ya-lan-cı-sının...
Kalbimi aldın ansızın!..

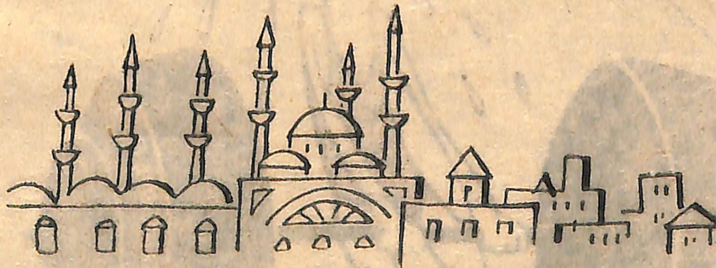
Hani nerde verdiğin söz?
Af içerde yanan bir köz!
Yaralarım oldu göz göz...
Ya-lan-cı-sının,
Ya-lan-cı-sının...
Kalbimi aldın ansızın!..

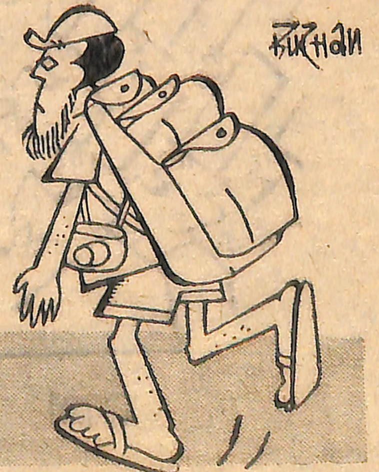
Gelecek hafta tekrar buluşmak üzere hoşça kalın, aziz dinleyiciler!..

Bu yıl, yurd içinden ve yurd dışından İstanbula gelenler çoğaldı. (Gazeteler)

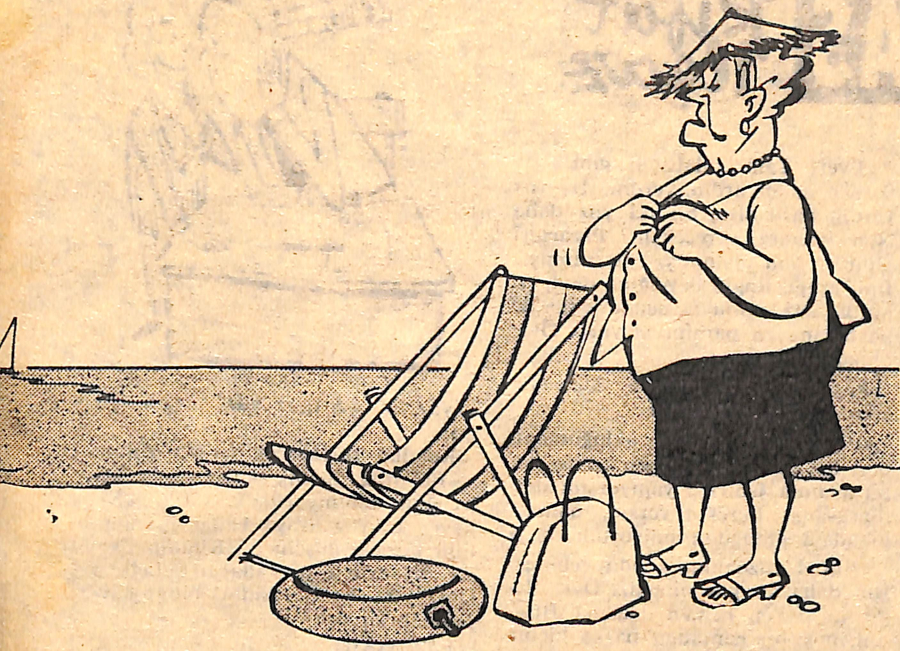

İç turizm

Dış turizm!

...nayım da öyle çek!..

...ZISIZ

Sosyete: 1

...marık sürüsü, ziyafet dönüşü Anadolu Kulübüne geldiler...

O saatte ne yapılır?..

Yapılacak tek şey, yapılmıyacak tek şeydir: Uyuyanları uyandırmak!

Onlar da öyle yaptılar: Kişniye kişniye güldüler, anıra anıra konuştular ve uyuyanları uykularından uyandırdıktan sonra defolup gittiler!

Haaa, Kulüp idarecileri mi ne yapıyorlardı?.. Onlar da kendi köşklerinde uykudaydılar!

Sakın aklınıza polis gelmesin: Zabıta sosyeteye karışmaz... Onun düdüğü ancak fıkara mahallesinde öter!

— Demek sizin patron kadın... Peki, maaşınıza zam ettirmek için ne yaparsınız?

Çatıver gitsin!

Karış ticarete, durma el gibi,
Uzaktan seyretme başın kel gibi,
Binlikler paçandan aksın sel gibi,
Haramı helâle katıver gitsin!

Elinin içine al piyasayı,
Akşamdan akşama donat masayı,
Kuşkonmaz'dır diye sat pırasayı,
Beş on apartıman çatıver gitsin!

EROĞLU

— Ayol, bunları almıyacak mısın?...

YEŞİL SAKARYA PALAS

Rıfat Ilgaz

«Hakaret telâkki ederim bu sözlerini!» diye yürüdü üzerime, «Ben, ha! Ben anlamam otelcilikten ha!»

«Hiç telâşlanma!» dedim, «Ben nasıl demircilik, kalaycılık yapamazsam, sen de otelcilik yapamazsın dostum. Hani emekliye ayrılmadan önce hep tavukçuluktan, tavuk üretmekten, etinden, yumurtasından faydalanmaktan söz açardın. Ne oldu sana birden? Emekli ikramiyeni alır almaz birden cayıverdin.»

«Otelciliğin turizmdeki yerini düşündüm. Memleketin gelişmesinde turizmin önemini de inkâr edemezsin ya!.. Turizm deyince insanın aklına ne gelir, otel gelir, otelcilik gelir! Bak İspanya'ya her yıl tam sekiz milyon turist geliyormuş. Düşün bir kere: Her turist yüz dolar bıraksa... Eder, senede sekiz yüz milyon dolar. Bizim paramızla tam sekiz milyar Türk lirası!..»

«Pekiii..» dedim, «Bu paradan sana ne? Senin cebine ne girecek?»

«Herkes turizmi benim gibi anlasa, benim gibi herkes önem verse, bu sekiz milyon turist, yola girmişken buraya da uğramaz mı? Bütün mesele onları memlekete çekebilmekte... İlk iş, bunlara yatacak yer sağlamak! İşte otelcilik de...»

Sözünü kestim:

«Doğru söylüyorsun ama bu iş sana göre değil... Bu parayı bankaya versen daha akıllıca bir iş yapmış olursun, sen müdürlüğe, umum müdürlüğe alışmış adamsın... Müşterilerin herşeyi sana batar. Otel müşterileri dünyanın en ele avuca sığmaz adamları... Yapamazsın sen!»

«Yeter!» diye yürüdü üzerime, «Düpedüz hakaret ediyorsun. Küçük görüyorsun beni! Ben, ben... Adam sarrafıyım ben... Adamı gözünden tanırım! Tam otuz beş yıllık memurluk hayatımda...»

«Haydi hoççakal!» dedim, «Otuz beş yıllık memurluk hayatında çok yoruldun. Devlet seni emekliye ayırdı ise, biraz dinlenesin diye ayırdı.»

Dinlemedi beni, eski Belediye Otelini kiraladı. Şu duvarını, bu duvarını yıktı. Aklına gelmedik yerlerinden pencereler açtırdı. Bir oda ayırdı kendine. Kapıya yakın, geniş bir oda... Kapısına, hani o resmî daire işi, bir tabelâ çaktırdı. Siyah üzerine yaldızla: «Otel Müdürü» yazılı bir cam tabelâ... Son emekliye ayrıldığı gün umum müdürlük odasında konfor olarak ne varsa, doldurdu bu odaya... Telefonlar çifter çifter... Ziller diktafonlar.. Yerlerde muşambalar, Şile halıları, merdivenlerde yol halıları... Bir de otelin giriş kapısının üstüne büyük bir tabelâ: «Yeşil Sakarya Palas Oteli»...

Müdür odası ile giriş kapısı arasında bir salon vardı. Bu salona bekleme salonu da denebilir, kıraathane de... Bir de kahve ocağı koydu merdiven altına...

Akşam çaylarını bu salonda içerdik. Derken burası işlek bir gazino halini alıverdi. Memleketin kumarcıları için en elverişli bir yer olup çıkmıştı...

Otel müdürü Ragıp Bey, kumarı bu salondan alıp otel odalarına çıkarmasını bir deneseydi, kısa zamanda yaptığı bütün masrafları çıkarabilirdi... Ama ne gezer o anlayış bizim Ragıp'ta!

Akşam çayımı bu salonda içmeye başlamıştım. Bir çay karşılığı ne şikâyetler dinlerdim Ragıp Sakarya'dan. Çalıştırdığı adamların pisliğinden, hırsızlığından, terbiyesizliğinden başlıyarak müşterilerin densizliklerine, saygısızlıklarına geçerdi. Para vermeden kirişi kıranlara her gün biraz daha tempoyu arttırarak uzun uzun söver sayardı. Çok öfkeli bulmuştum bir gün onu:

«Hayrola Ragıpçığım?» dedim.

«Bırak Allaaaanı seversen!» dedi, «İnsanlarda artık ne âr kalmış, ne hayâ!»

«Ne oldu gene?» dedim.

«Geçen gün bir müşteri geldi, cumartesi günü öğleden sonra... Bir posta ihbarnamesi getirdi. Üç gündür de bizde yatıyordu, sekiz numarada... «Ragıp bey, dedi, bakın şu kepazeliğe... Bugün param gelmiş İzmir'den, iki bin sekiz yüz lira... Bana havale dairesi kapandıktan sonra veriyorlar ihbarnameyi... Yahu artık bu postacılar da başladı atlatmağa, bankacılar gibi...»

«İhbarname otele mi gelmiş?» diye sordum.

«Bilmiyorum!»

«Dışarıdan bir adres mi göstermiş?.. Ne yazıyordu ihbarnamede? Eline alıp da bakmadın mı?»

«Yoooo!»

«Haaa, anladıııım... Sana adam dedi ki: «Ragıp Beyciğim, çok rica ederim. Pazartesi günü mutlaka paramı alacağım... Bana o güne kadar iki yüz lira verebilir misin?» dedi, bu, üçyüz de olabilir... Dört yüz de...»

«Hayır hayır, tam iki yüz! Nerden biliyorsun?»

«Nerden bileceğim... Otelcilere sık sık yaparlar bunu. Gerisini de söyliyeyim, istersen?»

Aptal aptal bakıyordu yüzüme:

«Pazar günü akşamı da geç vakit bir uğradı» diye başladım, «Aman Ragıp beyciğim dedi, bir iki yüz lira daha lâzım oldu. Yarın saat dokuzda mutlaka öderim, ha? Öyle olmadı mı?»

«Evet! Tam anlattığın gibi!»

«Sen de çıkardın, verdin. İki yüz verdin nasıl olsa, bir iki yüz daha ister istemez vereceksin? Pazartesi oldu. Adam giyinmiş, traş olmuş... İndi aşağı. Ragıp beyciğim, dedi, şu nüfus cüzdanımı müsaade edin de postahaneden paramı alayım... Öyle olmadı mı?..»

Ragıp bey, gözlerimin içine hışımla bakmağa başladı.

«Eğer...» dedi, «Çocukluğumdan beri arkadaşım olmasan, mutlaka bu adamla işbirliği yapıyorsun derdim sana! Bereket versin, namuslu adam olduğunu biliyorum da...»

«Nüfus cüzdanını koydu cebine... Bir daha da görünmedi... Öyle değil mi?.. Sen hemen odasına fırladın, boş bir çantadan başka hiçbir şey yok!»

«Pes!» diye bağırdı, «Bu kadar olur... Polis hafiyesi misin, dolandırıcılık masası şefi misin?»

«Hayır!» dedim, «Herifle ortağım!.. Yahu, Ragıpçığım, sana demedim mi ben, otelcilik ince iştir diye, yapamazsın sen! Bakanlıkta müdür olursun, umum müdür olursun ama otel müdürlüğü yapamazsın demedim mi? Dertsiz başını derde soktun, durup dururken... Dört yüz lira senin tam bir haftalık, on beş günlük kazancın!»

Bana anlattığına da, anlatacağına da pişman olmuştu, kaşlarını gözlerinin üstüne yıktı, çayları içinceye kadar tek bir kelime konuşmadı.

Aradan çok geçmedi. Bursa'dan gelen bir arkadaşı misafir etmem gerekiyordu. Bizim ev, bu aylarda Yeşil Sakarya Palas Otelinden daha çok işler, vızır vızır... Biz bile sofalarda yatarız çoluk çocuk. Tuttum bu arkadaşı, özür dileyerek, bizim Ragıp'ın oteline getirdim. Baktım Ragıp'ın gene nevri dönük.

«Nasılsın Ragıpçığım?» dedim, «Bu sefer kaç lira kaptırdın, üç yüz mü?»

Baktı gözlerimin içine, başını iki yana sallıyordu.

«Tutturamadım mı?» dedim, «Ya üçyüzdür, ya dört yüz! Fazla değil!»

Kendini zorlayarak acı acı güldü.

«Bu otele büyük açıkgözlerin geleceğini sanmıyorum.» dedim, «Nihayet beşyüz liraya kadar iş yapabilir buraya düşenler... Kimbilir, senin kapasiten o kadardır belki... Onlar da benim kadar bunu kavrayabilirler...»

İçini çekti:

«Tam beşyüz lira!» dedi, «Beşyüz liram daha gitti!»

«Bu seferki iş, ihbarname gösterek değil tabii! Sakın hesab-ı cârı cüzdanını göstererek olmasın?»

«Evet!» dedi, «Öyle! İş Bankasında hesap açtırmış. Defterde tam elli bin lira para yazılı!»

«Dikkat etmemişsin. Tam 50.005 lirası olacak!»

«Canım beş lirayı karıştırmadım. Peki nerden biliyorsun sen?»

«Canım Ragıpçığım, bunları bilmiyorsun da nasıl otelcilik yapmağa cesaret ediyorsun?»

«Yahu, bilmek zorunda mıyım ben?»

«Bilmek zorundasın ya!»

Şaşkınlıkla gözlerimin içine bakıp kaldı.

«Ne bakıyorsun? Hani adam sarrafı idin sen?.. Adamı bir bakışta gözünden tanırdın?»

Suçlu suçlu önüne bakıyordu... Yalvarır gibi:

«Söyle Şemsiciğim!» dedi, «Bu adamın banka defterindeki parayı kuruşu kuruşuna nasıl bildin?»

«Adam herhangi bir adrese bankaya «5» liracık yatırmıştır. Bu «5» sayısının baştarafına doğru inandıracak kadar sayı eklemiştir. Bu beş lira olmuştur tam 50005 lira... Belki de adam, hüviyeti yanında olmadığını söyledi, otele yatarken bu cüzdanı gösterdi sana...»

«Öyle oldu!»

«Bu kadar parası olan adamdan hiç kuşkulanmadın tabii... Sonra hemen bir saat sonra geldi. Bankaların kapalı olduğunu söyledi. Biraz harçlık istedi. Açtın kasayı... Bozuk para var mı diye baktın...»

«Yoktu!»

«Tamaaam! Öyle ise beşyüz lira kaptırdın adama!»

«Öyle oldu!»

«Ehhhh... Artık insanları tanımağa başlıyorsun demektir. Daha doğrusu paralı görünmek zorunda olanları... Ne ise onu bırakalım da bizim arkadaşa temiz bir oda ayırtıver, akşama gelip yatacak!»

Oturduk hep birlikte yeni demlenmiş bir çay içtik.

Ertesi gün otele arkadaşı görmeye gitmiştim, erken erken. Ragıp Sakarya kapıda bekliyordu beni:

«Yahu!» dedi, «Ben de sana adam gönderecektim az daha!»

«Ne oldu?» dedim merakla, «Yoksa...»

O, hiç soğuk kanlılığını bozmuyordu:

«Sen nerden tanırsın bu adamı?» diye sordu.

— Güzel kızlar ama bacakları biçimsiz!

«Nerden mi tanırım?..»

Başladım düşünmeye... Sahi, ben bu adamı nerden tanırdım?.. Şarkta öğretmenken o da bucak müdürlüğü yapmıştı birkaç ay... Aradan on sene geçmişti. Beyoğlunda karşılaşmıştım bir saz salonunda İthalâtçılık yaptığını söylemişti o gece.

«Çok eskiden tanırım!» dedim.

«Adresi?»

«Adresini bilmem... Anadolu'da dolaşır durur. İthalâtçılık yapardı ama... Bilmem şimdi ne yapar?..»

Gururla gözlerimin içine baktı:

«Ben söyleyim... Şimdi de dolandırıcılık yapıyor!..» dedi, «Zaten görür görmez gözüm tutmamıştı onu!»

«Ne yaptı?» dedim, «Ne dolandırdı?»

«Sadece iki yüz lira!»

Memnundu. Gözlerinin içi gülüyordu:

«Sen gider gitmez, cebinden bir bin liralık çıkardı! Bunu lûtfen bozar mısınız? dedi, açtım kasayı.. Baktım hep beşyüzlük... İsterseniz iki beşyüzlük yapayım dedim... Dudağını büktü, yaramaz işime, dedi. Yüz liralık yok mu? diye sordu. İki tane var dedim... Cebinden bir zarf çıkardı, bir bin liralık koydu içine... Buyurun dedi, bu para kalsın kasada, bana lûtfen o iki yüz lirayı verin! Çıkardım ,verdim. Zarfı alayım mı, almıyayım mı diye düşünüyordum. Son olaylar açmıştı gözümü... Benim tereddüt ettiğimi anlayınca, kalsın efendim dedi, kasada kalsın! Üzerimde fazla para taşımam!.. Aldım elinden zarfı, koydum kasaya... İki yüz lirayı katladı, attı cebine, çıktı gitti. Gidiş o gidiş... Gece, geç vakitlere kadar bekledim, doğrusu yine bir kurt düşmüştü içime. Açtım kasayı... Zarfı buldum, bir de açtım ki... İçinde, Hitler Almanyası zamanında basılan bin liralık bir mark!»

Ben donup kalmıştım, ama o keyifli keyifli gülüyordu nedense!

Rıfat ILGAZ

Deliksiz uyku!

Doğan, sabahları çok güç uyanıyordu. İşine, vaktinde geldiği yoktu bir gün. Tanıdığı bir doktora bunu yana yakıla anlattı.

Doktor, Doğan'a bir ilâç yazdı ve her gece yatmadan önce bir tane yutmasını söyledi.

Doğan, hemen o gece bu haplardan bir tane alarak deliksiz bir uyku çekti. Sabahleyin, çalar saat daha çalmadan uyanmış, kalkıp giyinmiş, büyük bir neşeyle kahvaltısını da yaptıktan sonra işine yollanmıştı.

Büroda müdürle karşılaşınca:

— «Efendim,» dedi, «bu sabah çok rahat uyandım, gördüğünüz gibi işime vaktinden evvel geldim...»

Doğan'ı hayretle dinleyen müdür:

— «Buna çok sevindim Bay Doğan,» dedi. «Ama dün bütün gün neredeydiniz kuzum?»

MİLLETLER GÜLÜYOR

Tünel

Tren uzun bir tünele girmişti. Epey süren karanlıktan tekrar gün ışığına çıktıkları zaman genç kız saçlarını düzelterek arkadaşına:

— Hayli uzun tünelmiş, dedi.

Yüzündeki rujları silmekle meşgul olan diğeri:

— Evet dedi; bu tünel tam 15 milyon dolara mal olmuştu.

— Sahi mi?

— Tam o kadar! Ama söyle değmez mi?

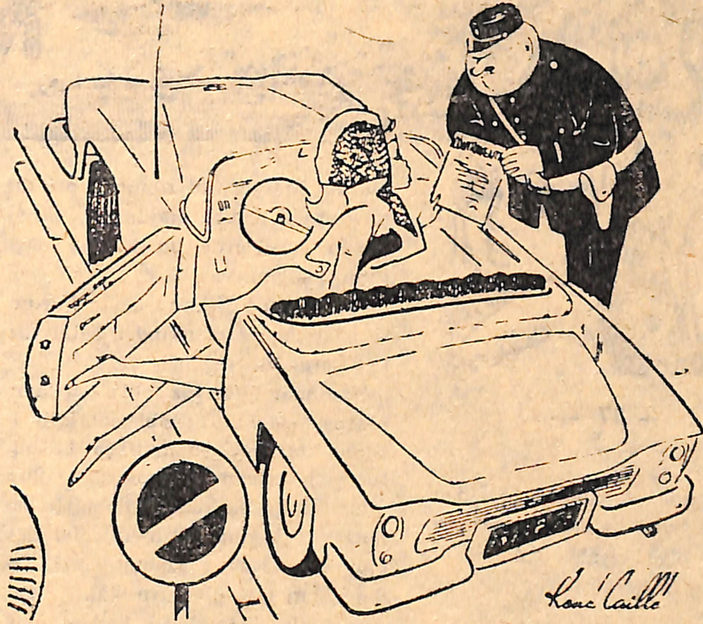
Leylek

Annesi sordu:

— Leylek sana yeni bir kardeş getirdi; kardeşini görmek ister misin?

Küçük Jak başını salladı:

— Hayır, leyleği görmek isterim!

— Aman ne güzel ceza yazmışsınız... Nobel Edebiyat Mükâfatına adaylığınızı koysanıza!...

KAZAZEDE!

New York'un büyük caddelerinden birinde cam eşya ile yüklü büyük bir kamyon giderken karşıdan gelen arabaya çarpmamak için âni bir fren yaptı ve kamyonun içindeki bütün camlar tuzla buz oldu.

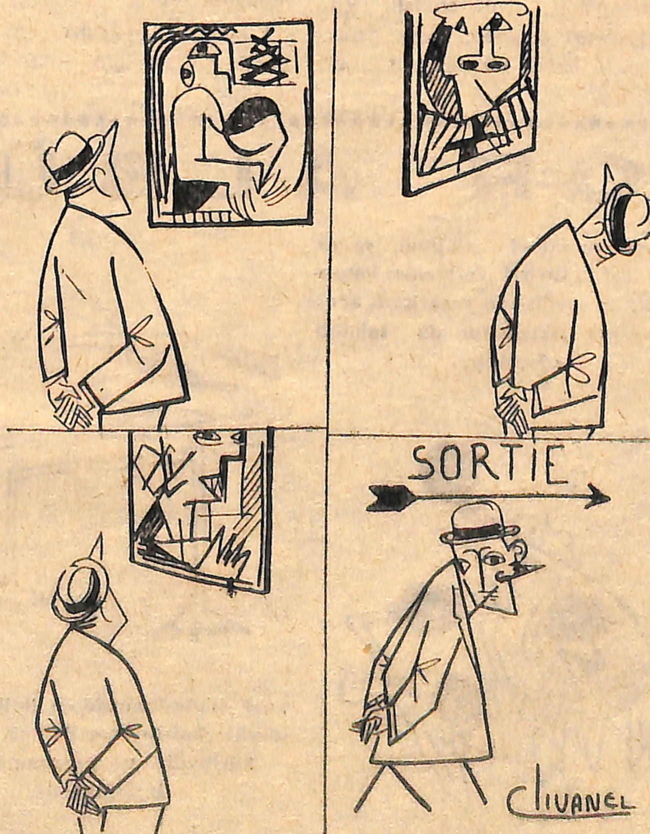
Yere inip acı acı duruma bakan kamyon şoförünün etrafını bir sürü ahali çevirmişti. İçlerinden iri yarı şişman bir adam:

— Üzülme arkadaş, dedi; bir kazadır oldu. Şimdi senin bu zararını telâfi için hepimiz sana yardım etmeliyiz. İşte ben elli sent veriyorum, uzat şapkanı... Burada bulunan herkesin elinden geleni yapacağına eminim!

Hakikaten şoförün haline acıyan herkes bir miktar para verdi ve bir saat içinde adamın şapkası tepeleme para doldu.

Bu paraları cebine indirirken son yarım doları uzatan adama; yardıma ilk başlayan şişman adamı işaret ederek:

— Patronumdur, dedi; bir de kendisine aptal derler, halbuki ne akıllı adam değil mi? Bu kazaya hemen çare buluverdi...

YAZISIZ

Hakikî mi?

Büyük bir mücevherciden pırlanta bir yüzük satın alıyordu. Pırıl pırıl temiz taşı dudak bükerek hayli tetkik ettikten sonra:

— İyi ama dedi; bu taşların hakiki olduğunu ben nereden bileyim?

Bu cahilâne lâfa epey içerliyen mücevherci cevap verdi:

— Hanımefendi, siz bu yüzüğü alın, sonra kaybedin. Gazetede bulana hayli mükâfat vadedin. Eğer yüzük geri gelirse hakiki değildir.

Kim kazandı

Bıkkın bir karı koca sabah yataktan kalkarlar; önce hiç biri konuşmaz, sonra kadın:

— Çok fena bir rüya görmüş gibisin der!

— Evet!

— Ya! Hayırdır inşallah?..

— Dört Hollywood yıldızı benim için saçsaça başbaşa kavga ediyorlardı; aralarında sen de vardın.

— İyi ya, hiç fena bir rüya değil; peki kim kazandı?

— Sen!..

Hastalık

Genç kadın, hastalığının ne olduğunun teşhis edilmesi için doktora gitmişti. Doktor kaşlarını çatarak:

— Mrs. Awson dedi; vaziyet ciddi. Bir müddet için kocanızdan uzak durmanız gerekiyor...

Genç kadın başını salladı:

— Kolay doktorcuğum; biliyorsunuz, nasılsa bir erkek arkadaşım var...

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 37 —

Bu curcuna esnasında: (Ka denizin dibine batıp balinalara lokma olacağım?) diye, cıyak cıyak bir dudu yaygarası, herkesi yerinden sıçrattı.

Parıl parıl bir futanın içinde, avukat Şefiğin küçük oğlu Vesim ile Borazan Tevfik. Borazan Tevfiğin dudu, kocakarı, külhanbeyi taklitlerine katılmadan kimde hal kaldı ki...

Çolak Rıfkı paşanın oğlu, Tıraşkafa Mehmet bey, Vilhelmkârî bıyıklarını bura bura, şişko arkadaşına ağzını açmış:

— Çapkını, pilicin peşinde bırakıp enayi gibi bakar mıyım? Beş kardeşi yapıştırırken züppe kirişi kırdı.

Kanarya'nın (Zabit güzeli) ismini taktığı mülâzim Arif Vecdet bey de, tatar yüzlü, kalın boyunlu arkadaşının kolunda, (Mavi ve siyah) romanını açmış da okuyormuş gibi, mırıldana mırıldana, nazik nazenin dolaşıyor.

Bu gencin ağızdan, şiir mısraları, çiçek isimleri, bilhassa margarit kelimesi, hiç düşmez. Fehim paşanın meşhur Margeritini zihninde pek mi büyütmüş nedir? Malûm a, şimdi bütün erkeklerde bu kadına hayranlık salgını var.

(Beyaz gül) Hikmet beyin kurum ve edası, her zamankinden belki yüz kat üstündü.

Hanımlar, (Beyaz gül), (Çayır lüksü), (Mehtap) gibi şatafatlı isimler takarak şımarttıkça büsbütün iki dirhem bir çekirdek olup çıktı. Bütün bu kadın kalabalığı benim yüz suyum hürmetinedir, der gibi pürvakar ve azamet, teşrif eder; kont gibi piyasaya katılır. Çekemiyenler istedikleri kadar (taş bebek) desinler; bizim Kanarya da, dilediği kadar, hergünkü küllü çörek diye yüz buruşturursun; doğrusunu söylemek lâzımsa, Allah için kusursuz yakışıklılardandır, prens gibi delikanlıdır.

Ayı Kâmil, ne vakit çayırdan eksik olmuş ki şimdi olacak? Kanarya, kolumu dürtüyor: (Sesinin notasından anladım. Ha onun gür gür gürleyişi, ha Karagözdeki Tuzsuz Bekir'in (Bahçe oyunu) nda avaz avaz yaygarası, diyordu.

Kanarya'nın (şeytan arabalılar) dediği bisikletliler de vızır vızır dolaşmağa başladı. Hepsi arka arkaya sıralanmıştı:

Sülün endamlı, yakası yıldızlı mektepli; atkılı kaşlı, babayani halli delikanlı; aydede yüzlü, pırasa bıyıklı kardeşi; şehlâ bakışlı, (Rubabı şikeste) den söz atışlı genç; yağlı saçlı, beste mırıldanışlı öbür genç; lepiska başlı, velfecri gözlü çocuk... Hepsi, hepsi...

Mahmut baba türbesinin önündeki yol da alacağını almış, arabalar sıralanmıştı.

Fenerbahçe, Çiftehavuzlar dönüşünden maada ,bu tarafa yaklaşmayı hiç istemem. İçime bir kuşku giriyor, araba tutup Fenere gidememiş de buralarda pinekliyor diyecekler gibi geliyor... Hem, mehtapta, bu berbat, tozlu yolda ne var ki?.. Arabalara mıhlanmış gibi yerleşmek, karşıki türbeden, mezarlık selvilerinden başka birşey görmemek.

Ayaktakımı dağılmış, çayır en gezilecek hali almıştı. Kanarya kolumu öyle bir çekiş çekti ki yerinden koptu sandım.

Topaç Molla, bizim enişte beyimizin omuzuna asılmış: (Ah pembe maşlahlım ah!..) diye çıka gelmiyor mu?

Dün akşamdanberi, enişte gene neftyağı sürülmüş hali almış, dut yemiş bülbüle benzemişti ya... Evde duramayıp kendini sokağa atmasının hikmeti varmış; meğerse Topaca yanaşmışmış.

Kahrolsunlar!.. Eve öyle bir kaçış kaçtık ki tarife hacet yok.

7 Haziran

Dün bir yere çıkmadım. Ebuzarif beye pencereden gülümsedim, temenna ettim.

Kanarya, bir aralık gene bahçeye koştu. (Allaha çok şükür, bu gece yavrum biraz iyice uyudu. Bugün de istirahat etsin, yarın inşallah bir şeyciği kalmıyacak!) diyerek, Ebuzarif beye gene bir sakız çiğnedi.

Bu sabah da, ben pencerede, Ebuzarif bey bahçede, ayni pandomimayı oynadık. Ben, güler yüzle aşinalıklar ederken o, yerlere eğilerek kandilli selâmlarla mukabele ediyor, kalbini tutuyor, gözlerini süzüyor.

Enişte iki gecedir gelmiyor. Topacın evinde kaldığı yüzde yüz. Pılıyı pırtıyı toplayıp temelli gitse büsbütün memnun olacağım. Fakat gidip de rahat duracak mı? Ayşe hanımın dediği gibi, Topacı kışkırtıp, başımıza hiç hatır ve hayale gelmiyecek işler çıkarırsa...

O, ne saman altından su yürütücü, hinoğlu hin mahlûktur, bilenler bilir.

Bu sebeple, enişteyi aleyhe çevirmek olmaz. Ne yapıp etmeli bu adamı Ebuzarif beyin gözüne sokmağa çalışmalı...

8 Haziran

Sabahleyin dörde kadar uyumuşum.

Dün gece, yatsıdan bir saat sonra, Ebuzarif bey kahve içmeğe geldi; iki saat kadar oturdu.

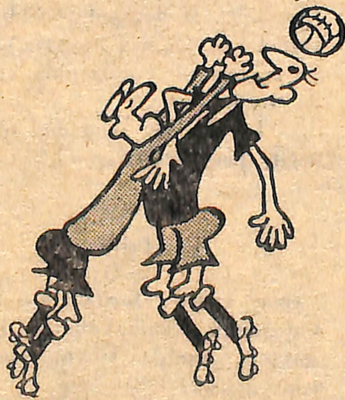
Ona kalsa yerleşecek, sabaha kadar kalacak... Açtı mı ağzı, başladı mı gar gar gar çeneye...

(Devamı var)

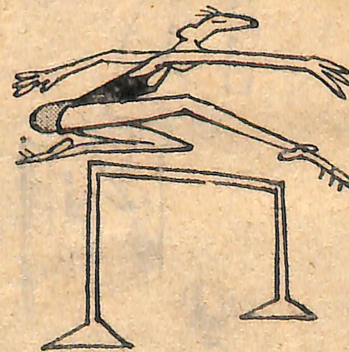
SPOR ALBÜMÜ

Akbaba'nın ikinci albümü, yalnız spor karikatürleri vermekle kalmıyacak, en sevdiğiniz yazarların spor hikâye ve fıkralarını da takdim edecektir.

Akbaba'nın hazırlanmakta olan ikinci albümü de, birincisi gibi 20 sahife ve 5 renkli olacaktır. Bu albüm Akbaba'nın hediyesidir, ayrıca para ile satılmaz.

Akbaba, sevgili okuyucularına yeni bir albüm hazırlıyor. Bu albüm:

SPOR ALBÜMÜDÜR

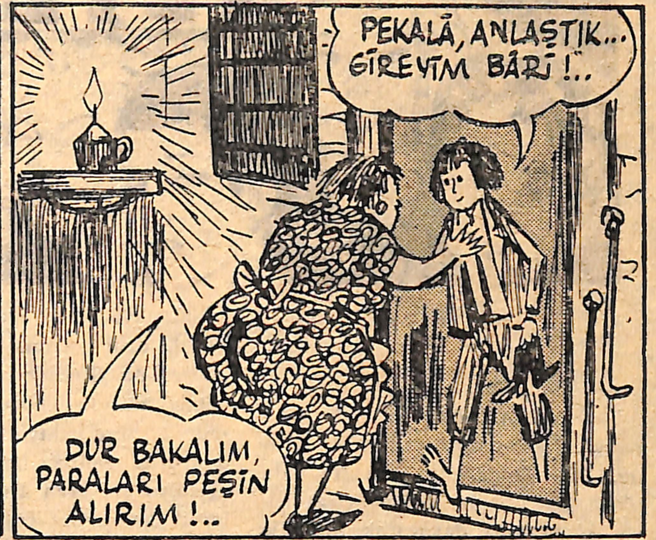
Yeni albümümüzde en ünlü karikatürcülerimizin spor üstüne en güzel karikatür ve panoramalarını bulacaksınız.

SPOR ALBÜMÜMÜZÜ BEKLEYİNİZ!

DİYANA YOLCULUĞUNDA ATTAN DÜŞEREK MATMAZELİNİN İZİNİ KAYBEDEN ALFRED MÜLLER, GECE YARISI, DAĞ YOLUNDA BİR OTELE RASTLAMIŞTI !..

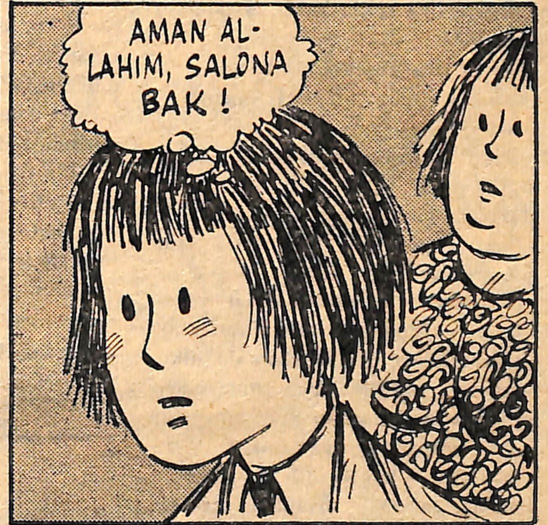

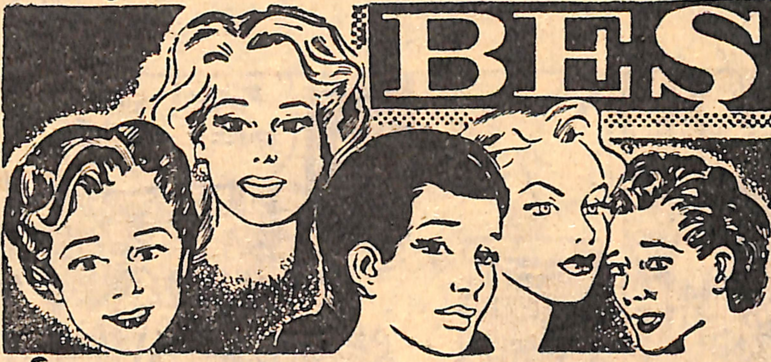

Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SÜVEREN

— 50 —

«— Tabiî. Buyurun.»

Yaşlı adam titrek elleriyle şampanya şişesini masanın üstüne koydu. Bir sandalyeyi çevirerek, ata biner gibi oturdu. Kollarını sandalyenin arkasına dayayarak dikkatle Caroline'in yüzüne baktı. «Eğleniyor musun?»

«— Evet. Teşekkür ederim.»

«— Çok güzelsin. Evli misin?»

«— Hayır.»

Fred amcanın tebessümü büsbütün yayıldı. «Çok şirinsin.» Masadaki şampanya şişesini işaret etti. «Bak ne getirdim. Şampeyn! Şampeyn sever misin sen?»

Caroline tereddütle cevap verdi. «Evet...» Fred amcanın yanakları kıpkırmızıydı, konuşurken de tükürüklerini Caroline'in yüzüne saçıp duruyordu. Anlaşılan Fred amca bir hayli şampanya yuvarlamıştı.

«— Dur, bak.» Adam su dolu bardağı alarak, ortadaki vazonun içine boşaltıverdi. Sonra da bardağı ağzına kadar şampanyayla doldurdu.

Genç kız, «Fakat bu benim için çok fazla,» diye itiraz etti.

Fred amca tatlı tatlı güldü. «Ben sana yardım ederim. Aşk kupasından içmek gibi birşey olur bu.» Bardağı dudaklarına dayayarak susamış gibi birkaç yudum içti. «Düğünlere bayılırım. Ya sen?»

«— Ben de öyle.»

«— Senin düğününe de geleceğim. Şampuan içer ve dans ederim. Beni düğününe dâvet edecek misin?»

Caroline, «Tabiî,» dedi.

Adam genç kızın yanağını sıktı. «Pek şirinsin.»

Caroline ne yapacağını şaşırmıştı. Fred amca hemen Caroline'e döndü. «Seninle dansedelim mi?»

«— Demin oturdum. Biraz yorgunum da.»

«— Yorgun musun? Mary Agnes'in düğününde yorulunur mu? Sen ne biçim arkadaşsın?»

Caroline, «Ayaklarımı çıkardım,» diye yalan söyledi. Masanın altındalar... Bir türlü de bulamıyorum. Daha sonra dansederiz.»

«— Ayakkabısız danset. Daha da eğleniriz.» Caroline'i kolundan çekerek ayağa kaldırdı.

Fred amca Caroline'le aynı boydaydı. Dansederken koca göbeği durmadan genç kıza çarpıyor, onun sendelemesine sebep oluyordu. Kaçılması imkânsız olan bu göbek öyle de sertti ki. Fred Amca, «Seninle şimdiye kadar tanışmadığımıza bayağı üzülüyorum,» dedi.

Caroline yüzünde sabit bir tebessümle adamın omuzunun üstünden diğer çiftlere bakıyordu. Herkes eğleniyordu galiba. Belki kendisi de eğleniyordu. Fred Amca'nın tükrüklerini yanağına saçtığını hissetti. Adam güya sitemkâr bir tavırla «Seninle konuşurken yüzüme bakmıyorsun,» diye sızlandı. Caroline kendini zorlayarak başını çevirdi.

Fred Amca devam etti. «Belki de yüzüme bakmayı istemiyorsun.» Sesi hâlâ hüzünlüydü. «Ben ihtiyarım da ondan. Ama senin yüzüne bakmak benim hoşuma gidiyor. Çünkü hem genç ve hem de güzelsin.»

Caroline adama acıması mı yoksa kızması mı lâzım geldiğini bilmiyordu. Adamın da kendi kendisine hakikaten acıyıp acımadığını da anlamamıştı. «Teşekkür ederim,» dedi.

Fred Amca devam etti. «Ben ihtiyar bir adamım. Dört kızım var. Hepsi de evli. Herbiri için de fevkalâde düğünler yaptım. Herbiri de kendinden önce evlenen ablasınınkinden daha büyük, daha güzel düğün istedi. Kimsenin bu zavallı ihtiyara aldırdığı yok. Ben sadece masraf ediyorum, işim gücüm bu.»

Caroline o zaman dikkatle yaşlı adamın yüzüne baktı, şaşırmıştı. Fakat adam hâlâ o yarı üzgün, yarı şakacı haliyle gülümsüyordu. Genç kız onun hakikaten bedbaht olup olmadığını bir türlü anlıyamadı.

Fred Amca, «Ama düğünlere ettiğim masraflara aldırmıyorum,» dedi. «Düğünlere bayılırım. İçerim, dansederim, eğlenirim ve güzel kızlarla tanışırım. Düğünler hakikaten eğlenceli olur. Neticede bir kız bir defa gelin olabilir. Ondan sonra da ev gailesi, çoluk çocuk... Bir kızın memnuniyetle hatırlıyacağı bir şeyi olmalıdır. Öyle değil mi?» Caroline'in belini sıktı.

Genç kız, «Evet,» diye cevap verdi.

«— Onun için de masrafa aldırmam.»

Müzik durmuştu. Caroline memnuniyetle içini çekerek, usulcacık Fred Amcanın kollarından sıyrıldı.

Fred amca onu dirseğinden tutarak masaya götürdü. April de dans ettiği bir arkadaşıyla masaya dönmüş, herkesin önüne de dondurmalar konmuştu. Donald, «Dikkat,» dedi. «Gelin pastayı kesecek.»

Müzisyenler, «Gelin pastayı keserken,» şarkısını çalmağa başladı. Mary Agnes ile Bill platformda ayağa kalktılar. Önlerinde üç katlı, en tepesinde küçücük birer gelinle güveyi bulunan pasta vardı. Mary Agnes elinde sapına kurdele bağlanmış kocaman bir bıçak tutuyordu. O poz alırken, fotoğrafçı da resim çekip duruyordu. Misafirler birbirlerini susturmağa çalışıyor, müzik hâlâ devam ediyordu. Mary Agnes kolunu kaldırarak bıçağı pastaya batırdı. Herkes alkışlamağa başlayınca da, yüzü memnuniyetinden kıpkırmızı kesilerek bıçağı işi tamamlaması için garsonlardan birine uzattı.

Caroline asırlar kadar gelen bir müddet sonra artık yenecek ve içecek birşey kalmamış, dansedenler de yorulmuşlardı. Mary Agnes elbiselerini değiştirmek için salondan usulca çıkmıştı, Fred amca da April'i yeniden keşfetmişti. Artık onun yanına sokulmuş, genç kızın yanağını sıkıp, elini okşuyordu. Caroline adamın karısıyla dört kızının nerede olduğunu, onu neden gelip almadıklarını düşündü.

Birdenbire heyecanlı sesler yükseldi. «A, bakın, bakın. Geliyor. Ah! Mary Agnes!» Sırtında lâcivert keten elbisesi, elinde aynı renkte çantası ve başında da küçük pembe çiçekli şapkasıyla Mary Agnes kapının önünde duruyordu. Bir elinde de gelin buketi vardı.

Fred amca, «Sıraya dizilin kızlar,» diyerek April'i dürttükten sonra Caroline'e döndü. «Sıraya dizilin de buketi kapmağa çalışın.»

April'le Caroline bakıştılar. Bu gülünç inanç Caroline'i daima utandırırdı. Birçok düğünde arkadaşlarının attığı buketi yakalamış, fakat bunun da bir faydasını görmemişti. İstemiye istemiye ayağa kalkarak April'le diğer kızların beklediği dans pistine gitti. Mary Agnes oda iyice sessizleşinceye kadar bekledi, sonra derin bir nefes alarak buketi fırlattı. Çığlıklar duyuldu.

(Devamı var)

Radar Reklam-27

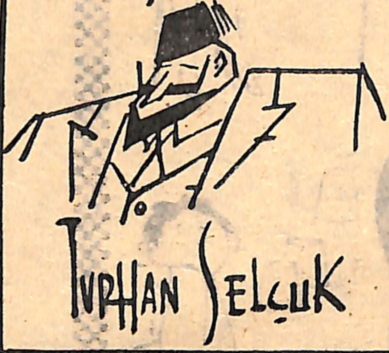
Twist ve PLİSE
ETEKLİ TAKIMLAR

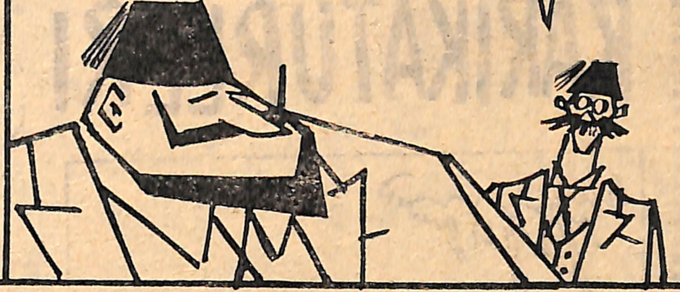
Her mevsime daima yenilik ve zerafet örnekleriyle giren KAZOVA, iki parçalı BURUŞMAZ jarseden desenli
➧TWİST etek, Ceket
➧Plise etek, Ceketten ibaret enson modaya göre hazırlanmış takımları birer zerafet örneğidir

Kazova FABRİKALARI

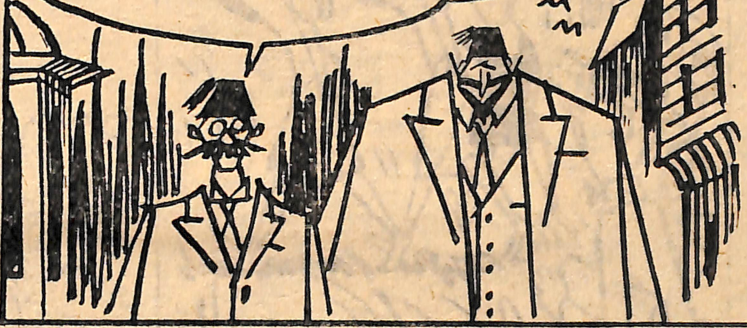
Her mevsimde
Kazova
giyimde zerafet yaratır.
Mamullerimizi Kazova mağazalarından ve Büyük tuhafiyecilerden ısrarla arayınız.

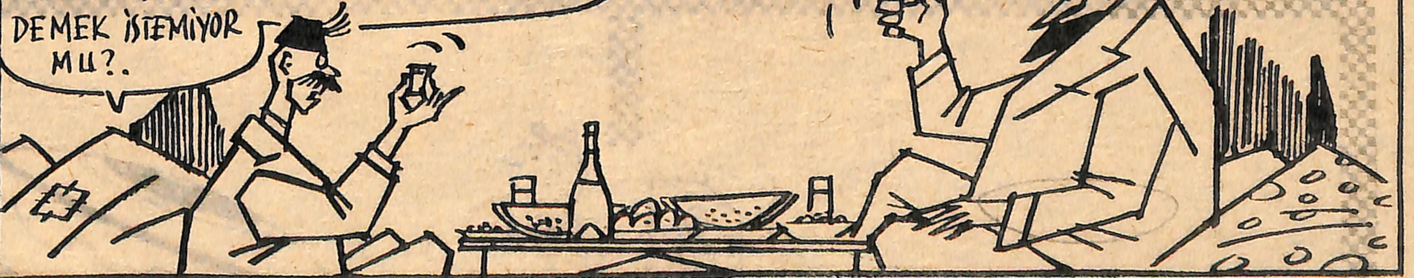
İlâncılık : 6022 — 144

KOMİSER OSMAN
TURHAN SELÇUK
SUÇLU KİM?
12
MEMUR ARKADAŞLARININ İTİMADINI KAZANMAĞA BAŞLIYAN OSMAN BU ARADA DOSTLAR DA KAZANIR...

BUYRUNUZ RAUF AHMET BEY!
OSMAN BEY, BU AKŞAM SİZİ FAKİRHANEYE DEMLENMEĞE DAVET ETSEM KABUL EDER MİSİNİZ ACABA?

BENDENİZ HER AYBAŞI BİR BİNLİĞİN BAŞINA GEÇME ŞANSINA MALİK VATANDAŞLARDAN BİRİYİM. ŞANSIMI BU AY SİZLE BÖLÜŞMEKLE ŞEREF DUYACAĞIM. KIRMAYINIZ BENİ.

KOMİSER OSMAN GÜLİSTANLI RAUF AHMET BEYİN ISRARLI DAVETİNE KARŞI KOYAMAZ. VE DAİRE DAĞILIR DAĞILMAZ AHMET BEYİN EVİNİN YOLUNU TUTARLAR...
AYLIĞI DÜN ALDIM. BUGÜN CEBİMDE BEŞ PARA YOK. BİR BİNLİK RAKI, BİRAZ MEYVA, FINDIK FISTIK DERKEN BAKIYORSUN CEP BOŞALMIŞ!

GÜLİSTANLININ FAKİRHANESİNE VARDIKLARINDA OSMAN, SOFRANIN HAZIRLANMIŞ OLDUĞUNU GÖRÜR...
HOŞ GELDİNİZ OSMAN BEY. ŞEREFİNİZE! İNŞALLAH YARIN ELİNDE İSTİDA BİR ZAT ARZIENDAM EDER DE AÇ KALMAKTAN KURTULURUZ. SÖYLEYİN OSMAN BEY BU ZAMANDA BU MAAŞI VEREN HÜKÛMET BENDEN BUKADARI ÜST TARAFINA KARIŞMAM DEMEK İSTEMİYOR MU?.
HAKLISINIZ RAUF AHMET BEY. ARANIZA GİRDİKTEN SONRA BUNA KARAR VERDİM. ŞEREFİNİZE!

SİZ İKİ ÜÇ GÜNDE BUNA KARAR VERDİNİZ VE RÜŞVETİ MUBAH SAYDINIZ. HEPİMİZ GİBİ, AÇLIKTAN SÜRÜNMEMEK İÇİN, DİLENMEMEK İÇİN..

SAATLER İLERLEDİKÇE GÜLİSTANLI RAUF AHMET BEYİN ŞİKAYETLERİNİN DE DOZU FAZLALAŞIR...
YALNIZ BUNUN TEK İSTİSNASI TATAVLALI MÜŞTAK BEYDİR. NEZARETİN ÜST KATINDA ÇALIŞIR. TANIMAZSINIZ SİZ. FAKAT EVİ YAKINDIR. GELİN BİR BASKIN YAPALIM ONA.

GELİNİZ BENLE! EVİ ŞURACIKTA. BİZİ GÖRÜRSE PEK MEMNUN KALACAK.
DEVAMI VAR

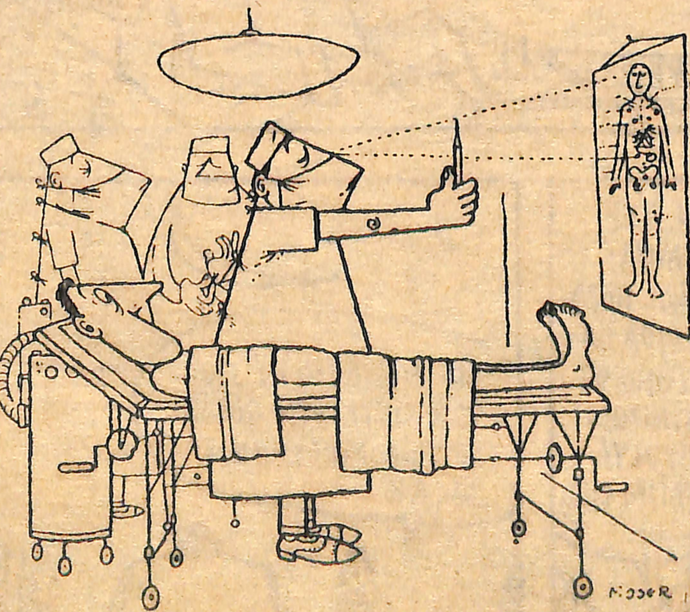
dünya KARİKATÜRLERİ

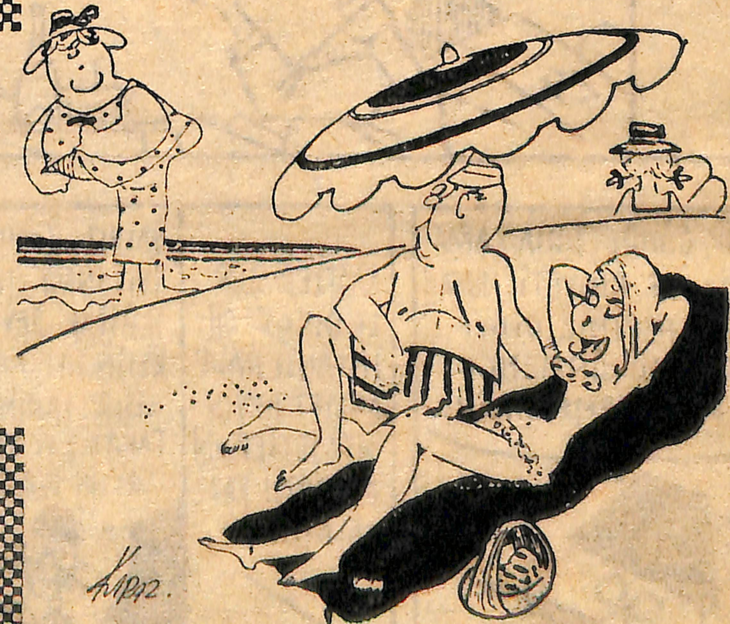
—BUNLARA NEDEN İNKİŞAF ETMEMİŞ MİLLETLER DİYORLAR BİR TÜRLÜ ANLIYAMIYORUM...

—ALLAH ALLAH... ÇOCUK OLMAK SUÇ MU BE ?..

YAZISIZ

—AMAN YAZI MAKİNESİNİ ÇIKAR, KARIM GELİYOR...

Basın İlân Kurumu Genel Müdürlüğünden

20 Temmuz 1962 gün ve 11159 sayılı Resmî Gazetede yayınlanan 14 numaralı Genel Kurul Kararı'nın dergilerle ilgili maddeleri aşağıdadır :

Madde 47 — 195 sayılı Kanunun 43 üncü maddesiyle yayınlanabilme esasları tarif ve tesbit edilen (Genel ve katma bütçeli dairelerle, il özel idareleri, belediyeler, köyler ve İktisadî Devlet Teşekkülleri ve sermayesinin yarısından fazlası kamu hukuku tüzel kişilerine ait bulunan teşekküllerle, kanunla kurulan sair müesseselerin veya bunların iştiraklerinin vereceği) hususî ilân ve reklâmlar ile Kurumun ilân ve reklâmlarını yayınlıyabilecek fikir ve sanat dergileri ile sair mevkutelerin (Türk dilinden gayrı dille yayınlananlar dahil) aşağıdaki maddelerde yazılı özellikleri haiz olmalar, bu ilân ve reklâmları yayınlama talebinde bulunmaları ve Basın İlân Kurumu Yönetmeliği ile bu Karar'da tesbit edilen vecibeleri kabul etmeleri ve yerine getirmeleri şarttır.

Genel Hükümler :

Madde 48 — Bu bölümde kullanılan (dergi) tâbiri günlük olmıyan bütün mevkuteleri ifade eder.

Madde 49 — Ansiklopediler gibi aralıklarla fasiküller halinde yayınlanan matbua, adı ne olursa olsun, dergi sayılmaz.

Madde 50 — Üniversiteler, Fakülteler, Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu, Mahallî İdareler, Kızılay, Yeşilay, Ticaret ve Sanayi Odaları, Borsalar, İktisadî Devlet Teşekkülleri, bilûmum resmî sektör ile malî ve ticarî müesseseler tarafından yayınlanan dergiler aşağıdaki maddelerde tarif ve tasnifi yapılan dergiler meyanında mütalâa edilemezler. Bunlar, ancak bağlı bulundukları teşekküllerin kendi ilânlarını hiçbir şarta bağlı olmaksızın yayınlıyabilirler.

Dergilerin Tasnifi :

Madde 51 — Dergiler münderecat ve muhteviyatlarına göre nev'i bakımından dört grupa ayrılmıştır :

1 — FİKİR DERGİLERİ

A) Siyasî ve içtimaî aktualite dergileri,

B) Herhangi bir meslek zümresine hitap etmediği halde cinsiyet, yaş gibi belirli bir grup gözeterek yayınlanan ve fikir yönü galip olan dergiler.

II — SANAT DERGİLERİ

(Güzel Sanat olarak kabul edilen bütün sanatlar ile ilgili dergiler)

III — İLİM, TEKNİK ve MESLEK DERGİLERİ.

IV — SPOR DERGİLERİ ve MAGAZİN ile SAİR MEVKUTELER.

Sahife sayı ve ölçüsü :

Madde 52 — 47 nci maddede sözü edilen ilân ve reklâmları yayınlıyabilmek için sanat dergilerinin (15 günlüklere kadar olanlar dahil) her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 0,90 metrekareden, daha fazla süre içinde yayınlanan sanat dergilerinin her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 1,35 metrekareden, diğer dergilerin (haftalıklara kadar olanlar dahil) her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 1,35 metrekareden ve daha fazla süre içinde yayınlananların sahifelerinin yüzölçümü toplamının 2,70 metrekareden az olmaması şarttır.

En az yayın hayatı süresi :

Madde 53 — İlk sayısında tesbit ettiği yayın zamanına uygunluğunu muhafaza etmek şartiyle, haftada bir ve daha sık ara ile yayınlananlar 12 sayı, onbeş günde bir yayınlananlar 9 sayı, aylık ve daha fazla süre içinde yayınlananlar 6 sayı çıktıktan sonra ilân ve reklâm alabilirler.

Yayınlarına bir sayı ara veren veya birkaçını tek sayıda toplamış olarak çıkan mevkutelere yeni yayınlanmış gibi işlem yapılır.

İlân Dağıtım Esasları :

Madde 54 — Yayınlanma usulü 195 sayılı Kanunun 43 üncü maddesinde gösterilen ilân ve reklâmların hangi dergilerde, hangi ölçülerde yayınlanacağını, Kurumun Şubesi bulunan yerlerde aşağıdaki esaslar dahilinde Basın İlân Kurumu Genel Müdürlüğü tayin eder. Ancak, ilân veya reklâmın yayınlanacağı derginin seçilmesinde; şehir, dergi nev'i, fiilî satış, hitap ettiği okuyucu gibi hususlara ait isteklerini, ilân veya reklâmı veren Kuruma bildirebilir veya Kurumu dergi intihabında serbest bırakabilir.

Madde 55— Kurumun şubesi bulunmıyan yerlerde ilân ve reklâmların yayınlanmasını aynı esaslara göre Valilikler düzenler.

Madde 56 — 48 inci maddede yazılı ilân ve reklâmlar, dergilerin dizgi, tertip, baskı ve fiilî satışları gözönünde bulundurularak ilân veya reklâmı verenin istekleri de dikkate alınmak şartiyle aşağıdaki esaslar dairesinde dağıtılır :

I — Gruplar (nev'i bakımından) arasında yapılacak dağıtımda ilân veya reklâmı verenin isteği nazarı dikkate alınır.

II — Aynı grupa dahil dergiler arasında yapılacak dağıtımda :

a) Fiilî satış (aboneler dahil) bakımından birbirine yakın olanlar arasında eşitliğe riayet edilir.

b) Fiilî satış (aboneler dahil) bakımından emsaline nazaran bariz şekilde üstün olanlara ilân ve reklâmı verenlerin isteklerine göre daha fazla verilir.

c) Herhangi bir dergiye verilecek ilân veya reklâmın tutarı, ödediği ücretler toplamını geçemez.

Madde 57 —Kurumun ilân ve reklâmları fikir ve sanat dergilerine verilir. Bu maksatla, Kurumun yayınlanmasına aracı olmak ödevinde bulunduğu ilân ve reklâmların, Kurumun idaresine iştirak eden mevkutelere verilmesi sırasında alınacak komisyona, ilân ve reklâm istihkakları ayda (15.000) onbeş bi nliraya kadar olanlar için % 0,5, (15.000) onbeş bin lira ile (50.000) elli bin lira arasında olanlar için % 1 ve (50.000) elli bin liradan fazla olanlar için de % 2,5 eklenmek suretiyle tahsil edilecek paralardan bir fon teşkil edilir.

Madde 58 — Bu fondan fikir ve sanat dergilerine verilecek ilân ve reklâmlar, dergilerin emsal değerine göre hesaplanarak dağıtılır.

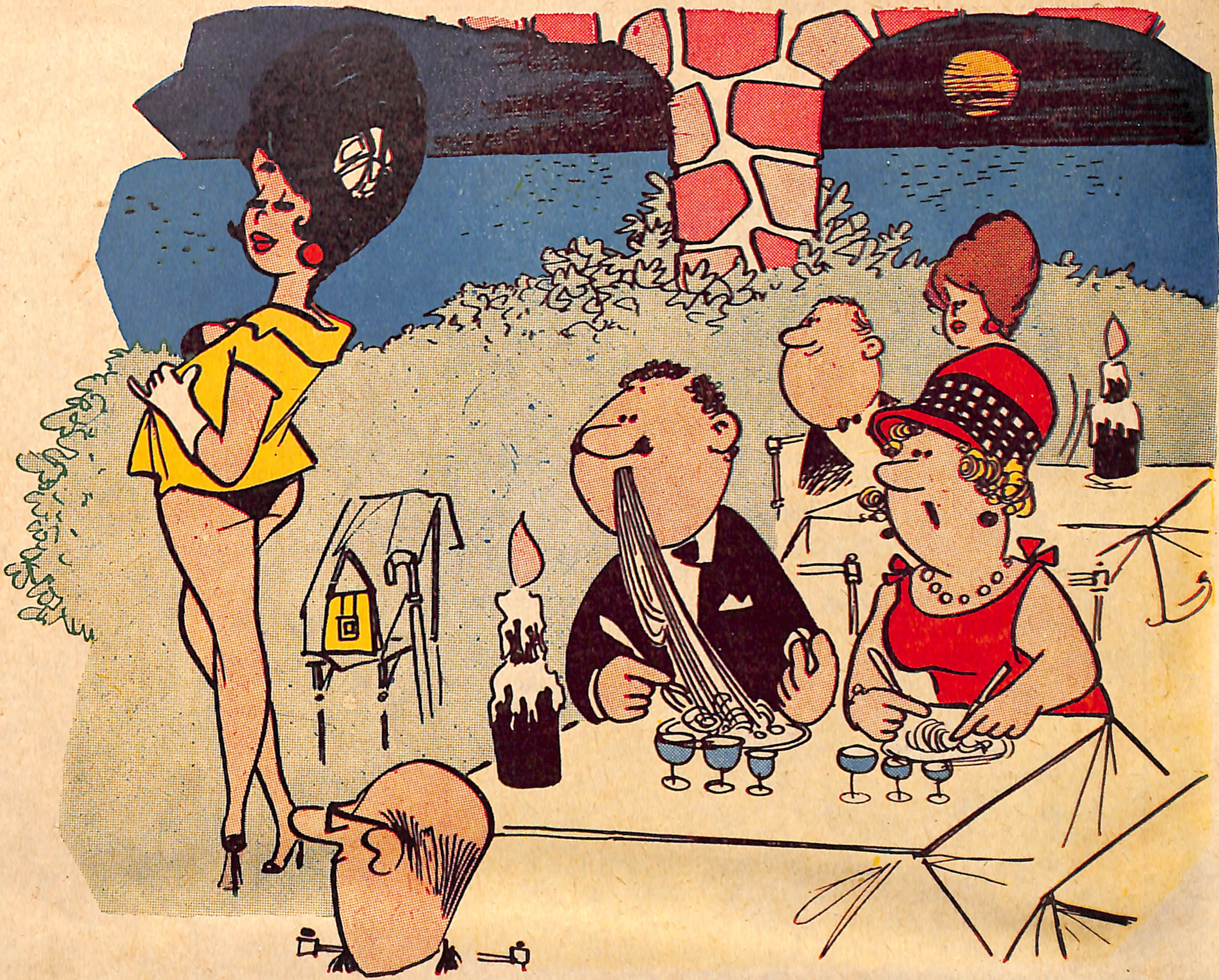
15 günde ve ayda bir yayınlanan dergilerin emsal değeri 2, haftalık dergilerin 3 tür. Fondan faydalanacak dergi adedi emsal değerleri ile çarpılarak, fonun kaça bölüneceği bulunur.

Madde 59 — Dergiler Basın İlân Kurumuna her ayın sonunda bir önceki aya ait icmal varakası gönderirler. Bu icmal varakasında her sayının fiilî satışı (baskı, bayie verilen, iadeler ve aboneler müfredatlı olarak gösterilmek şartiyle) dizgi, tertip, baskı ve yazı kadrosu (telif ücretleri dahil) için ödenen ücretler ayrı ayrı beyan edilir.

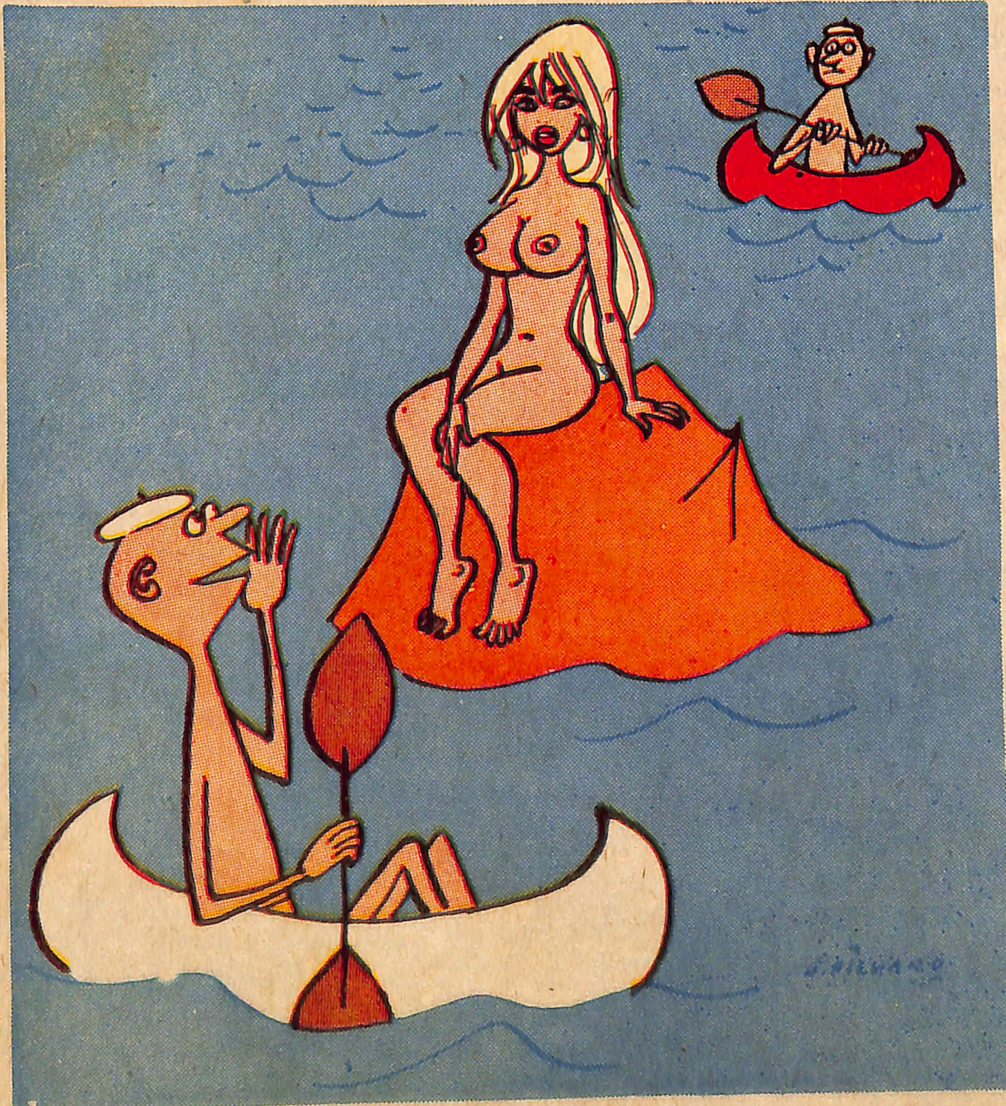
Basın İlân Kurumu icmal varakalarında bildirilen hususları her zaman kontrol ettirebilir. Yanlış beyanda bulunan dergiler hakkında 195 sayılı kanunun 49 uncu maddesinin a bendi uygulanır.

Basın - 12003 - 145

Akbaba

– ALBERTOOO; MAKARNANI SOĞUTUYORSUN !

– VAZGEÇ, GÖRMEĞE DEĞMEZ... DENİZ KIZI DEĞİL !

– ONU O KADAR ÇOK O KADAR ÇOK SEVİYORUM Kİ, EVLENMEYE KIYAMIYORUM.